RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

14. november 2002 *

I de forenede sager T-94/00, T-110/00 og T-159/00,

Rica Foods (Free Zone) NV, Oranjestad (Aruba), ved avocat G. van der Wal, og med valgt adresse i Luxembourg,

Free Trade Foods NV, Curacao (De Nederlandske Antiller)

Suproco NV, Curacao,

ved avocats M. Slotboom og J. Coumans, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgere,

* Processprog: nederlandsk.

støttet af

Kongeriget Nederlandene ved J. van Bakel og H.G. Sevenster, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved T. van Rijn, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

støttet af

Kongeriget Spanien ved N. Díaz Abad, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient i de tre sager,

og af

Den Franske Republik ved G. de Bergues og L. Berheim, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient i sagerne T-94/00 og T-110/00,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 465/2000 af 29. februar 2000 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel fra de oversøiske lande og territorier af sukkerprodukter, som har EF-OLT-kumulation af oprindelsen (EFT L 56, s. 39), samt en påstand om erstatning,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts og J. Azizi,

justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. marts 2002,

afsagt følgende

Dom

Den fælles markedsordning for sukker

1 Med vedtagelsen af Rådets forordning (EF) nr. 2038/1999 af 13. september 1999 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 252, s. 1) kodificerede Rådet forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 177, s. 4), som flere gange senere var blevet ændret. Denne markedsordning har til formål at regulere markedet for sukker i Fællesskabet med henblik på at øge beskæftigelsen og hæve levestandarden blandt sukkerproducenterne i Fællesskabet.

2 Støtten til fællesskabsproduktionen i form af garanterede priser omfatter alene de nationale produktionskvoter (A- og B-kvoter), der af Rådet i henhold til forordning nr. 2038/1999 tildeles de enkelte medlemsstater, som derpå fordeler dem mellem deres producenter. Sukker henhørende under B-kvoten (»B-sukker«) er pålagt en produktionsafgift, som er højere end for A-kvoten (»A-sukker«). Den del af sukkerproduktionen, der overstiger A- og B-kvoterne, betegnes »C-sukker« og kan ikke sælges i Det Europæiske Fællesskab, medmindre salget modregnes i det efterfølgende års A- og B-kvoter.

3 For sukker, som eksporteres til tredjelande, bortset fra C-sukker, ydes der eksportrestitution som kompensation for prisforskellen mellem fællesmarkedet og verdensmarkedet, jf. artikel 18 i forordning nr. 2038/1999.

4 Mængden af sukker, hvortil eksportrestitution ydes, og det samlede årlige restitutionsbeløb fastlægges i henhold til aftalerne inden for Verdenshandelsorganisationen (WTO) (herefter »WTO-aftalerne«), som Fællesskabet er kontraherende part i, jf. Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT L 336 s. 1). Senest for produktionsåret 2000/2001 skulle mængden af sukker eksporteret med eksportrestitution og det totale restituerede beløb begrænses til henholdsvis 1 273 500 tons og 499,1 mio. EUR, hvilket svarer til en nedgang på henholdsvis 20% og 36% i forhold til sæsonen 1994/1995.

Forholdet til OLT

5 I henhold til artikel 3, stk. 1, litra s), EF indebærer Fællesskabets virke associering af de oversøiske lande og territorier (OLT) »med henblik på at forøge samhandelen og på at fremme den økonomiske og sociale udvikling i fællesskab«.

6 De Nederlandske Antiller og Aruba er del af OLT.

7 Associeringen af de oversøiske lande og territorier med Fællesskabet er omhandlet i EF-traktatens fjerde del.

8 Rådet har i medfør af artikel 187 EF vedtaget flere afgørelser angående associeringen af OLT med Fællesskabet. Således vedtog Rådet den 25. juli 1991 afgørelse 91/482/EØF (EFT L 263, s. 1), som gælder i ti år fra den 1. marts 1990, jf. beslutningens artikel 240, stk. 1.

9 Flere bestemmelser i afgørelse 91/482 blev ændret ved Rådets afgørelse 97/803/EF af 24. november 1997 om midtvejsrevision af Rådets afgørelse 91/482 (EFT L 329, s. 50, herefter »OLT-afgørelsen«). Den 25. februar 2000 vedtog Rådet afgørelse 2000/169/EF om forlængelse af gyldighedsperioden for OLT-afgørelsen (EFT L 55, s. 67) til den 28. februar 2001.

10 I OLT-afgørelsens artikel 101, stk. 1, hedder det:

»Varer med oprindelse i OLT fritages for importafgifter ved indførsel i Fællesskabet.«

11 Endvidere hedder det i artikel 102:

»Fællesskabet anvender hverken kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning ved indførsel af varer med oprindelse i OLT, jf. dog [...] artikel 108b.«

12 OLT-afgørelsens artikel 108, stk. 1, første led, henviser til afgørelsens bilag II (herefter »bilag II«) for så vidt angår definitionen af begrebet varer med oprindelsesstatus og metoderne for administrativt samarbejde i forbindelse hermed. I henhold til bilagets artikel 1 anses en vare for at have oprindelse i OLT, Fællesskabet eller i stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet (herefter »AVS-staterne«), hvis den enten er fuldt ud fremstillet eller tilstrækkeligt forarbejdet dér.

13 I artikel 3, stk. 3, i bilag II opstilles en liste over bearbejdninger eller forarbejdninger, som anses for at være utilstrækkelige med henblik på at give en vare fra bl.a. OLT oprindelsesstatus.

14 I artikel 6, stk. 2, i bilag II bestemmes det dog, at »[s]åfremt varer, der fuldt ud er fremstillet i Fællesskabet eller i AVS-staterne bearbejdes eller forarbejdes i OLT, anses de for værende fuldt ud fremstillet i OLT«. Dette er reglerne om den såkaldte »EF-OLT- og AVS-OLT-kumulation af oprindelsen«.

15 I medfør af artikel 6, stk. 4, i bilag II gælder reglerne om EF-OLT- og AVS-OLT-kumulation af oprindelsen »enhver bearbejdning eller forarbejdning foretaget i OLT, herunder de i artikel 3, stk. 3, nævnte arbejdsprocesser«.

16 Med afgørelse 97/803 (jf. præmis 9 ovenfor) tilføjedes til OLT-afgørelsen bl.a. artikel 108b, hvor det i stk. 1 bestemmes, at »AVS-OLT-kumulation af oprindelse som omhandlet i bilag II, artikel 6, [er] tilladt inden for en samlet årlig mængde på 3 000 tons sukker«. Afgørelse 97/803 begrænsede dog ikke anvendelsen af EF-OLT-kumulation af oprindelse.

Beskyttelsesforanstaltninger iværksat over for indførsel af sukker og af sukker- og kakaoblandinger, som har EF-OLT-kumulation af oprindelsen

17 Kommissionen vedtog den 15. november 1999 forordning (EF) nr. 2423/1999 om beskyttelsesforanstaltninger for sukker henhørende under KN-kode 1701 og for sukker- og kakaoblandinger henhørende under KN-kode 1806 10 30 og 1806 10 90, med oprindelse i OLT (EFT L 294, s. 11) på grundlag af OLT-afgørelsens artikel 109. I denne forordning, som var gældende frem til 29. februar 2000, blev importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen underlagt regler om minimumspriser, og sukker- og kakaoblandinger (herefter »blandingsprodukter«) fra OLT blev underlagt proceduren for fællesskabstilsyn efter reglerne i artikel 308d i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 253, s. 1).

18 Kommissionen vedtog den 29. februar 2000, ligeledes i henhold til OLT-afgørelsens artikel 109, forordning (EF) nr. 465/2000 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel fra OLT af sukkerprodukter, som har EF-OLT-kumulation af oprindelsen (EFT L 56, s. 39, herefter »den anfægtede forordning«).

19 Den anfægtede forordnings artikel 1 har følgende ordlyd:

»For produkter henhørende under KN-kode 1701, 1806 10 30 og 1806 10 90 med EF-OLT-kumulation af oprindelsen som omhandlet i artikel 6 i bilag II til [OLT-afgørelsen] kan der indføres en mængde på 3 340 tons sukker i den periode, hvor nærværende forordning anvendes.

For at overholde denne mængde tages der for andre produkter end uforarbejdet sukker hensyn til sukkerindholdet i det indførte produkt.«

20 Det følger af den anfægtede forordnings artikel 2, at de i artikel 1 omhandlede produkter kan kun indføres mod fremlæggelse af en importlicens, som tildeles i overensstemmelse med betingelserne i artikel 2-6 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2553/97 af 17. december 1997 om udstedelse af importlicenser for visse produkter henhørende under KN-kode 1701, 1702, 1703 og 1704 med AVS-OLT-kumulation af oprindelsen (EFT L 349, s. 26), som finder tilsvarende anvendelse.

21 Endelig bestemmes det i artikel 3, at den anfægtede forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, dvs. den 1. marts 2000, og at den anvendes indtil den 30. september 2000.

Retsforhandlinger

22 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 19. og den 28. april samt den 9. juni 2000 i sagerne T-94/00, T-110/00 og T-159/00 har sagsøgerne, som alle er virksomheder, der forarbejder sukker i OLT (Aruba og De Nederlandske Antiller), anlagt sag med påstand om, for det første, at den anfægtede forordning annulleres, og, for det andet, at sagsøgerne tildeles erstatning.

23 Ved særskilte dokumenter, der er registreret på Rettens Justitskontor henholdsvis den 22. og den 28. april 2000, har sagsøgerne i sagerne T-94/00 og T-110/00 yderligere anmodet om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede forordning eller vedtagelsen af en hvilken som helst anden form for foreløbige forholdsregler, der er egnet til at beskytte deres interesser.

24 Ved processkrifter indleveret på Rettens Justitskontor den 11. maj og den 15. juni 2000 har Kongeriget Spaniens og Kongeriget Nederlandenes regeringer i henhold til artikel 115 i Rettens procesreglement fremsat begæring om at måtte intervenere i sagerne T-94/00 og T-110/00 til støtte for henholdsvis Kommissionens og sagsøgerens påstande. Ved kendelser afsagt af formanden for Rettens Tredje Afdeling den 11. og 12. juli 2000 er disse begæringer blevet imødekommet i sagerne T-94/00 og T-110/00.

25 Ved kendelse af 12. juli 2000 i sagerne T-94/00 R og T-110/00 R, Rica Foods og Free Trade Foods mod Kommissionen (ikke trykt i Samling af Afgørelser), anordnede Retten udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede forordning i forhold til sagsøgerne i sagerne T-94/00 R og T-110/00 R og pålagde Kommissionen inden for en grænse på 4 995 tons at fastsætte den mængde sukkerprodukter, som har EF-OLT-kumulation af oprindelsen, og som endnu kunne indføres til Fællesskabet indtil den 30. september 2000 af hver af sagsøgerne i sagen om foreløbige forholdsregler, samt de nærmere bestemmelser for indførslerne af disse produkter.

26 Ved særskilt processkrift indgivet til Rettens Justitskontor den 14. juli 2000 anmodede sagsøgeren i sag T-159/00 ligeledes om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede forordning eller vedtagelsen af en hvilken som helst anden form for foreløbige forholdsregler, der er egnet til at beskytte sagsøgerens interesser.

27 Ved kendelse af 8. august 2000 i sagen Suproco mod Kommissionen (sag T-159/00 R, ikke trykt i Samling af Afgørelser), anordnede Retten udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede forordning i forhold til sagsøgeren i sag T-159/00 R og pålagde Kommissionen at tillade sagsøgeren indtil den 30. september 2000 at importere 400 tons sukkerprodukter, som har EF-OLT-kumulation af oprindelsen, samt at fastlægge de nærmere bestemmelser for indførslerne af disse produkter.

28 Kongeriget Spanien afgav den 10. august 2000 interventionsindlæg i sagerne T-94/00 og T-110/00, og sagens parter blev opfordret til at fremsætte deres bemærkninger hertil.

29 Samme dag fremsatte Kongeriget Spanien i henhold til artikel 115 i Rettens procesreglement begæring om at måtte intervenere i sag T-159/00 til støtte for Kommissionens påstande. Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Tredje Afdeling den 22. september 2000 er denne begæring blevet imødekommet.

30 Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor den 22. september 2000 fremsatte Den Franske Republik begæring om at måtte intervenere i sagerne T-94/00 og T-110/00 til støtte for Kommissionens påstande.

31 Kongeriget Nederlandene afgav den 6. oktober 2000 interventionsindlæg angående sagerne T-94/00 og T-110/00, og sagens parter blev opfordret til at fremsætte deres bemærkninger hertil.

32 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Tredje Afdeling den 16. oktober 2000 blev Den Franske Republiks begæring om at måtte intervenere i sagerne T-94/00 og T-110/00 imødekommet. Den Franske Republik har dog ikke afgivet interventionsindlæg.

33 Ved skrivelser af henholdsvis 16. og 23. oktober 2000 har sagsøgerne i sagerne T-110/00 og T-159/00 anmodet om, at visse dele af deres replik behandles fortroligt i forhold til samtlige de parter, der har begæret intervention.

34 Kongeriget Spanien afgav den 10. november 2000 interventionsindlæg angående sag T-159/00, og sagens parter blev opfordret til at fremsætte deres bemærkninger hertil.

35 Ved processkrift indleveret på Rettens Justitskontor den 22. november 2000 fremsatte Kongeriget Nederlandene i henhold til artikel 115 i Rettens procesreglement begæring om at måtte intervenere i sag T-159/00 til støtte for sagsøgerens påstande.

36 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Tredje Afdeling den 5. marts 2001 imødekom Retten både Kongeriget Nederlandenes anmodning om at måtte intervenere i sag T-159/00 og anmodningen om fortrolighed i sagerne T-110/00 og T-159/00.

37 Kongeriget Nederlandene afgav den 8. maj 2001 interventionsindlæg angående sag T-159/00, og sagens parter blev opfordret til at fremsætte deres bemærkninger hertil.

38 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Der er i form af foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til procesreglementets artikel 64 blevet stillet parterne en række skriftlige spørgsmål, som er blevet besvaret inden for den fastsatte frist.

39 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under retsmødet, som blev afholdt den 14. marts 2002. I retsmødet frafaldt sagsøgeren i sag T-94/00 ulovlighedsindsigelsen over for forordning nr. 2553/97, som den havde fremført i stævningen.

40 Ved skrivelser af 26. marts 2002 frafaldt sagsøgerne i sagerne T-110/00 og T-159/00 anbringendet, som de havde gjort gældende i deres stævninger, om, at der forelå en tilsidesættelse af den som led i de multilaterale forhandlinger i Uruguay-runden (1986-1994) indgåede aftale om beskyttelsesforanstaltninger (WTO-GATT 1994) (EFT 1994 L 336, s. 184, herefter »aftalen om beskyttelsesforanstaltninger«). Endvidere frafaldt disse sagsøgere anbringendet om, at der forelå en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, for så vidt den anfægtede forordning ikke gav mulighed for — midlertidigt og i særlige tilfælde — at tage højde for usædvanlige problemer. Disse sagsøgere har ligeledes frafaldet anbringendet om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, som de havde gjort gældende i forbindelse med den fremførte indsigelse om ulovligheden af forordning nr. 2553/97.

41 Efter at have hørt parterne om en eventuel forening af sagerne har Retten besluttet at forene sagerne T-94/00, T-110/00 og T-159/00 med henblik på domsafsigelsen.

Parternes påstande

42 I sag T-94/00 har sagsøgeren og Kongeriget Nederlandene nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres.

— Det fastslås, at Fællesskabet er ansvarligt for det tab, som sagsøgeren har lidt, fordi indførsel af de i den anfægtede forordning nævnte produkter har været forhindret eller begrænset siden den 1. marts 2000 som følge af denne

forordning, og det fastslås, at parterne skal søge at indgå forlig med hensyn til størrelsen af sagsøgerens tab, og at sagens behandling i mangel af en forligsmæssig ordning på dette punkt skal fortsættes på det af Retten fastsatte tidspunkt med henblik på bestemmelse af tabets størrelse; subsidiært dømmes Fællesskabet til at betale det foreløbigt ansatte tab og det tab, der senere skal ansættes.

— Mere subsidiært dømmes Fællesskabet til at betale en efter Rettens skøn fastsat erstatning med rente på 8% p.a. fra datoen for denne stævning, indtil fuldstændig betaling sker.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

43 I sagerne T-110/00 og T-159/00 har sagsøgerne og Kongeriget Nederlandene nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Den anfægtede forordning annulleres.

— Det fastslås, at Fællesskabet er ansvarligt for det tab, som sagsøgerne har lidt som følge af vedtagelsen af den anfægtede forordning, og at parterne skal søge at indgå forlig med hensyn til tabets størrelse, samt at sagens behandling i mangel af en forligsmæssig ordning på dette punkt skal fortsættes på det af Retten fastsatte tidspunkt med henblik på bestemmelse af tabets størrelse; subsidiært dømmes Fællesskabet til betaling af erstatning med et foreløbigt anslået beløb, der senere skal fastsættes endeligt.

— Mere subsidiært dømmes Fællesskabet til at betale en efter Rettens skøn fastsat erstatning med gældende rente fra datoen for denne stævning, indtil fuldstændig betaling sker.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

44 Kommissionen og Kongeriget Spanien har i sagerne T-94/00, T-110/00 og T-159/00 og Den Franske Republik i sagerne T-94/00 og T-110/00 nedlagt følgende påstande:

— Sagsøgte frifindes.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Annullationspåstandene

1. *Formaliteten*

45 Kommissionen, der støttes af Kongeriget Spanien og Den Franske Republik, har gjort gældende, at annullationspåstandene må afvises. Den har anført, at sagsøgerne ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning i artikel 230,

stk. 4, EF's forstand. Den anfægtede forordning berører ikke sagsøgerne på grund af egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, som adskiller virksomhederne fra alle andre nuværende og fremtidige virksomheder, der producerer sukker eller sukker- og kakaoblandinger i OLT (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, på s. 414, og Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 66).

46 Retten skal her bemærke, at i medfør af artikel 230, stk. 4, EF kan enhver fysisk eller juridisk person anlægge sag til prøvelse af beslutninger, der retter sig til ham, samt af beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt.

47 Det skal fastslås, at den anfægtede forordning har en generel rækkevidde. Den anfægtede forordnings beskyttelsesforanstaltning finder anvendelse på hele Fællesskabets import af sukker, i uforarbejdet stand eller som blandingsprodukt, som har EF-OLT-kumulation af oprindelsen.

48 Den anfægtede forordnings almengyldighed udelukker dog ikke, at visse fysiske eller juridiske personer kan være umiddelbart og individuelt berørt af den (jf. Domstolens dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19, Rettens dom i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 45, præmis 66, og Rettens dom af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 50).

49 Det må konstateres, at de tre sagsøgere, som eksporterer de af den anfægtede forordning omfattede produkter til Fællesskabet, er direkte berørt af forordningen. Der overlades intet skøn til medlemsstaternes nationale myndigheder, der skal anvende den.

50 Med hensyn til spørgsmålet, hvorvidt sagsøgerne er individuelt berørt af den anfægtede forordning, bemærkes, at for at en fysisk eller juridisk person kan anses for individuelt berørt af en generel retsakt, skal han være berørt af den pågældende retsakt på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre (dommen i sagen Plaumann mod Kommissionen, og Rettens dom af 17.1.2002, T-47/00, Rica Foods mod Kommissionen, Sml. II, s. 113, præmis 38).

51 Sagsøgerne har gjort gældende, at de er individuelt berørt af den anfægtede forordning, idet Kommissionen efter lovgivningen var forpligtet til at undersøge deres særlige situation, før den vedtog forordningen (Rettens dom i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen,nævnt ovenfor i præmis 45, præmis 70).

52 Kommissionen har anført, at uanset denne forpligtelse er sagsøgerne ikke individuelt berørt af den anfægtede forordning. Kommissionen gør gældende, at forordningen ikke har forhindret dem i at gennemføre, fuldstændigt eller delvist, visse kontrakter (Domstolens dom af 17.1.1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207, præmis 19). Kommissionen henviste under retsmødet endvidere til Domstolens dom af 22. november 2001 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Rådet (sag C-451/98, Sml. I, s. 8949).

53 Det bemærkes, at den omstændighed, at Kommissionen i medfør af særlige bestemmelser er forpligtet til at tage hensyn til retsvirkningerne for visse borgeres situation af den retsakt, den agter at vedtage, kan individualisere disse borgere (Domstolens dom af 11.2.1999, sag C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 769, præmis 25-30, Domstolens dom i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 52, præmis 57, Rettens dom i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 45, præmis 67, og Rettens dom i sagen Rica Foods mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 50, præmis 41).

54 Domstolen og Retten har i den forbindelse fastslået, at det følger af artikel 109, stk. 2, i OLT-afgørelsen, at Kommissionen, når den træffer afgørelse om anvendelse af beskyttelsesforanstaltninger på basis af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, for så vidt som omstændighederne ikke konkret er til hinder derfor, skal tilvejebringe oplysninger vedrørende de skadelige virkninger, som dens beslutning muligvis kan have for det pågældende OLT's økonomi såvel som for de berørte virksomheder (dom af 11.2.1999 i sagen Antillean Rice Mills m. fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 53, præmis 25, og af 14.9.1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 45, præmis 70).

55 Da den anfægtede forordning blev vedtaget i henhold til OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, var Kommissionen forpligtet til at tage de skadevirkninger i betragtning, som beskyttelsesforanstaltningerne kunne have for de pågældende OLT og for de berørte virksomheder.

56 Konstateringen af denne forpligtelse er imidlertid ikke tilstrækkelig til at bevise, at virksomheder, som er påvirket af en beskyttelsesforanstaltning vedtaget i henhold til OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, er individuelt berørt af disse foranstaltninger i traktatens artikel 230, stk. 4, EF's forstand (Domstolens dom i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 52, præmis 60). For at en sag kan antages til realitetsbehandling skal de berørte virksomheder bevise, at beskyttelsesforanstaltningerne rammer dem på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre (Domstolens dom i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 52, præmis 62).

57 Det følger af denne retspraksis, at virksomheder, der allerede havde indgået kontrakter med opfyldelsestermin inden for den periode, hvor beskyttelsesforanstaltningerne var gældende, og hvis opfyldelse helt eller delvis blev forhindret af denne, var individuelt berørt i traktatens artikel 230, stk. 4, EF's forstand (jf. dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 52, præmis 28, 31 og 32, og Domstolens dom i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 52, præmis 61).

58 De tre sagsøgere, som er virksomheder, der berøres af den anfægtede forordning, idet de er etableret i OLT og driver virksomhed i den af forordningen omfattede sektor, gør gældende, at de på grund af forordningen er blevet forhindret i at opfylde visse kontrakter.

59 På anmodning fra Retten fremlagde sagsøgeren i sag T-94/00 den 7. december 2001 to kontrakter af 2. december 1999, den ene vedrørende levering af 6 000 tons sukker i perioden fra december 1999 til maj 2000, den anden vedrørende levering af 12 000 tons sukker i perioden fra januar til december 2000. Sagsøgeren fremlagde endvidere en kontrakt af 18. august 1999 angående levering af 7 500 tons sukker mellem januar og juni 2000.

60 Efter Kommissionens opfattelse er der imidlertid tale om rammekontrakter, som ikke fastsætter en præcis leveringsdato. I mangel på beviser på, at konkrete ordrer ikke kunne gennemføres på grund af den anfægtede forordning, har sagsøgerne ikke bevist, at de var individuelt berørt af forordningen.

61 Retten skal fastslå, at det fremgår af kontrakterne, der er fremlagt af sagsøgeren i T-94/00, at de vedrører præcist angivne mængder sukker med leveringstermin inden for den periode, hvor den anfægtede forordning var gældende, om end transportplanen (»shipping schedule«) stadig skulle vedtages. Kontrakten af 2. december 1999 på 12 000 tons præciserede, at levering skulle ske med 1 000 tons pr. måned. Denne kontrakt ville derfor have medført levering af 7 000 tons inden for forordningens gyldighedsperiode fra den 1. marts til den 30. september 2000. Kontrakten af 18. august 1999 på 7 500 tons præciserede, at levering skulle ske i lige store partier (»spread evenly«) fordelt over perioden mellem januar og juni 2000.

62 De mængder sukker, sagsøgeren i sag T-94/00 var forpligtet til at levere i medfør af de i præmis 59 nævnte kontrakter, oversteg således klart grænsen på 3 340 tons, som var indført med den anfægtede forordning med virkning for dennes gyldighedsperiode.

63 Retten finder herefter, at sagsøgeren i sag T-94/00 havde indgået kontrakter, hvis opfyldelse helt eller delvist var blevet forhindret af den anfægtede forordning.

64 Sagsøgeren i sag T-110/00 vedlagde i sin replik to kontrakter. Den ene — en tidsubegrænset kontrakt — er dateret den 1. oktober 1998 og angår årlige minimumsleverancer på 28 500 tons sukker til en tysk virksomhed. Den anden kontrakt, som skulle løbe over mindst fem år og er dateret den 18. februar 2000, angik årlig levering af mindst 24 000 tons sukker til fællesskabet.

65 Sagsøgeren i sag T-110/00 har med de konnossementer, der var vedlagt selskabets skrivelse af 20. juni 2000, som blev fremlagt under sagen om foreløbige forholdsregler, påvist, at selskabet i marts/april 2000 havde afsendt 2 500 tons sukker, og at en importtilladelse vedrørende 236 tons var blevet udstedt den 25. april 2000, selv om anmodningen lød på 2 500 tons. På grund af den anfægtede forordning blev 2 264 tons sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen, som stammede fra sagsøgeren, således blokeret i havne i Fællesskabet.

66 Kommissionen har i svarskriftets punkt 18 anerkendt, at den anfægtede forordning forhindrede denne sagsøger i at opfylde en kontrakt angående 2 500 tons sukker.

67 Retten finder, at det fremgår af det anførte, at sagsøgeren i sag T-110/00 også havde indgået kontrakter, hvis opfyldelse helt eller delvist var blevet forhindret af den anfægtede forordning.

68 Kommissionen bemærker imidlertid, at sagsøgeren i sag T-110/00 kun midlertidigt var blevet hindret i at opfylde sine kontrakter. Sukker er en vare, som ikke fordærves hurtigt, hvorfor leveringerne kunne have fundet sted, efter at den anfægtede forordnings retsvirkninger var ophørt.

69 Kommissionens argument bygger på en fejlfortolkning af den i præmis 57 citerede retspraksis. Hvorvidt et produkt, som berøres af en beskyttelsesforanstaltning, der efter sin art er af midlertidig karakter, fordærves hurtigt, er ikke et relevant kriterium ved vurderingen af, om et annullationssøgsmål angående en beskyttelsesforanstaltning, der er anlagt af en berørt virksomhed, skal optages til realitetsbehandling. De beskyttelsesforanstaltninger, der gav anledning til Domstolens dom i sagen Piraiki-Patraiki mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 52, og Rettens dom i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 45, vedrørte ligeledes varer, som ikke var udsat for en hurtig fordærvelse, nemlig bomuld og ris.

70 I sag T-110/00, Free Trade Foods mod Kommissionen, er sagsøgerens situation fuldt ud sammenlignelig med situationen for de sagsøgere, hvis søgsmål blev optaget til realitetsbehandling i henholdsvis dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 52, og dommen i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 45. Denne sagsøger skal derfor anses for at være individuelt berørt af den anfægtede forordning.

71 Endelig fremlagde sagsøgeren i sag T-159/00 på Rettens anmodning en udskrift dateret den 26. januar 2000 angående telefonsamtaler mellem sagsøgeren og en hollandsk virksomhed, hvoraf det fremgår, at sagsøgeren havde forpligtet sig til årligt at levere 700 tons hvidt styksukker med virkning fra april/maj 2000.

72 I en skrivelse af 30. maj 2000 fra den hollandske virksomhed klager denne til sagsøgeren over den manglende opfyldelse af forpligtelsen til at levere hvidt styksukker.

73 Eftersom brevet blev afsendt i perioden for den anfægtede forordnings anvendelse, kan det fastslås, at denne ligeledes forhindrede sagsøgeren i sag T-159/00 i at opfylde mindst én kontrakt.

74 Kommissionen har under retsmødet fremhævet, at det af udskriften af 26. januar 2000 fremgår, at sagsøgeren og det hollandske selskab inden for de første seks måneder af 2000 skulle indgå en formel kontrakt. Da sagsøgeren i sag T-159/00 ikke har fremlagt denne eller nogen anden form for kontrakt, har selskabet ikke bevist, at den anfægtede forordning forhindrede opfyldelsen af en kontrakt.

75 Dette argument bør afvises. Det fremgår således af udskriften af de pågældende telefonsamtaler og af skrivelsen af 30. maj 2000, at der var en aftale mellem parterne om en levering af 700 tons sukker, der ikke kunne opfyldes på grund af den anfægtede forordning. Disse faktiske forhold gjorde, at sagsøgeren i sag T-159/00 var individuelt berørt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand.

76 Endelig har Kommissionen under retsmødet gjort gældende, at de tre sager bør afvises, idet sagsøgerne ikke foretog det nødvendige for at opnå importlicenser inden den anfægtede forordnings ikrafttrædelse.

77 I Domstolens dom i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 52, blev det i præmis 65 slået fast, at den anfægtede beskyttelsesforanstaltning ikke havde forhindret sagsøgeren i den nævnte sag i at opfylde de kontrakter, som var indgået inden vedtagelsen af beskyttelsesforanstaltningerne, fordi »der [var] forløbet mere end 14 dage mellem underskrivelsen af kontrakterne og beskyttelsesforanstaltningernes ikrafttræden«, og fordi sagsøgeren, »som var klar over, at disse foranstaltningers indførelse var umiddelbart forestående, [...] meget vel sammen med sine kunder [kunne] have gjort det nødvendige for at opnå importlicenser«.

78 Retten skal minde om, at i henhold til den anfægtede forordnings artikel 2, stk. 2, tildeles importlicenser for produkter omfattet af denne forordning i overensstemmelse med artikel 2-6 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2553/97, der finder tilsvarende anvendelse.

79 I artikel 6 i forordning nr. 2553/97 hedder det:

»Importlicenserne er gyldige til den sidste dag i anden måned efter udstedelsesmåneden.«

80 Selv hvis sagsøgerne havde haft kendskab til den umiddelbart forestående vedtagelse af den anfægtede forordning samt indholdet heraf, ville opnåelsen af importlicenser inden forordningens ikrafttræden ikke have muliggjort opfyldelsen af samtlige deres kontraktmæssige forpligtelser i perioden for den anfægtede forordnings anvendelse fra den 1. marts til den 30. september 2000.

81 Retten finder herefter, at sagsøgerne i sagerne T-94/00, T-110/00 og T-159/00 er individuelt berørt af den anfægtede forordning.

82 Det følger heraf, at annullationspåstanden i de tre sager skal antages til realitetsbehandling.

2. *Realiteten*

83 Sagsøgerne har gjort tre fælles anbringender gældende til støtte for deres sagsanlæg. Det første vedrører forskellige tilsidesættelser af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1. Det andet anbringende angår en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet. Det tredje vedrører en tilsidesættelse af den i EF-traktaten fastsatte præferenceordning for OLT.

84 Sagsøgeren i sag T-94/00 har yderligere gjort fire andre anbringender gældende, nemlig at der foreligger en tilsidesættelse af aftalen om beskyttelsesforanstaltninger og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, dernæst at der foreligger magtfordrejning og endelig en tilsidesættelse af artikel 253 EF.

85 Sagsøgerne i sagerne T-110/00 og T-159/00 har gjort en ulovlighedsindsigelse gældende vedrørende forordning nr. 2553/97, som den anfægtede forordning henviser til.

Det første anbringende om en tilsidesættelse af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1

Indledende bemærkninger

86 Retten skal minde om, at fællesskabsinstitutionerne råder over et vidt skøn ved anvendelsen af OLT-afgørelsens artikel 109, som giver dem beføjelse til at træffe eller tillade beskyttelsesforanstaltninger, når visse betingelser er opfyldt. Når der foreligger en sådan skønsbeføjelse, påhviler det Fællesskabets retsinstanser at begrænse sig til at efterprøve, om afgørelsen er åbenbart urigtig eller behæftet med magtfordrejning, eller om fællesskabsinstitutionerne åbenbart har overskredet grænserne for deres skøn (jf. Domstolens dom af 22.11.2001, sag C-110/97, Kongeriget Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 8763, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).

87 Det følger af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, at Kommissionen »kan« anvende beskyttelsesforanstaltningerne, »[s]åfremt anvendelsen af [OLT-afgørelsen] medfører alvorlige forstyrrelser i en erhvervssektor i Fællesskabet eller i en eller flere medlemsstater eller bringer disses finansielle stabilitet udadtil i fare«, eller »såfremt der opstår vanskeligheder, der vil kunne medføre en forringelse af situationen i en erhvervssektor inden for Fællesskabet eller i en af dettes regioner«. Domstolen fastslog i den i præmis 53 ovenfor nævnte dom af 11. februar 1999 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen (præmis

47), at i det førstnævnte af disse tilfælde skal det godtgøres, »at der er en årsagsforbindelse, fordi beskyttelsesforanstaltningerne skal have til formål at fjerne eller formindske de vanskeligheder, der er opstået i den pågældende sektor«, og at »[h]vad derimod angår det andet tilfælde, kræves det ikke, at de vanskeligheder, der begrunder indførelsen af en beskyttelsesforanstaltning, er forårsaget af anvendelsen af OLT-afgørelsen«.

88 Den anfægtede forordning blev begrundet af Kommissionen som hørende til den anden kategori af tilfælde i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1. Kommissionen vedtog beskyttelsesforanstaltningen, fordi der forelå vanskeligheder, der indebar risiko for en forringelse af situationen i EF's sukkersektor (jf. den anfægtede forordnings syvende betragtning).

89 Det første anbringende omfatter nærmere bestemt to led. Med det første led gøres det gældende, at der ikke bestod vanskeligheder i artikel 109, stk. 1's forstand. Med det andet led gøres det gældende, at der ikke var risiko for en forringelse af situationen i en erhvervssektor inden for Fællesskabet, og det bestrides, at der var en sammenhæng mellem importen af sukker samt blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen på den ene side og situationen på fællesskabsmarkedet på den anden side.

Det første led, hvorefter der ikke forelå »vanskeligheder« i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1's forstand.

— Den anfægtede forordning

90 I den anfægtede forordning fastslog Kommissionen, at der forelå forskellige vanskeligheder i artikel 109, stk. 1's forstand.

91 I første betragtning anfører Kommissionen indledningsvis, at »indførslen af sukker (KN-kode 1701) og sukker- og kakaoblandinger henhørende under KN-kode 1806 10 30 og 1806 10 90 med oprindelse i [OLT], har været meget kraftigt stigende siden 1997, især uforarbejdet sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen«. Kommissionen forklarer, at »[d]enne indførsel steg fra 0 ton i 1996 til over 48 000 tons i 1999«.

92 I den anfægtede forordnings fjerde betragtning hedder det:

»Der er opstået vanskeligheder på EF's sukkermarked de sidste år. Dette marked er præget af overskud. Sukkerforbruget ligger konstant på ca. 12,7 mio. tons. Produktionen svinger mellem 16,7 og 17,8 mio. tons. Enhver sukkerindførsel til Fællesskabet bevirker derfor, at en tilsvarende mængde EF-sukker ikke kan afsættes på EF-markedet og derfor må udføres. Restitutionerne for dette sukker — inden for visse kvoter — betales over EF-budgettet (p.t. ca. 520 EUR/t). Udførslerne med restitutioner er dog begrænset i deres omfang ved [overenskomsten om oprettelse af WTO], og nedsat fra 1 555 600 tons for produktionsåret 1995/1996 til 1 273 500 tons [for] produktionsåret 2000/2001.«

93 I lyset af sagsøgernes argumenter skal rigtigheden af visse forhold som Kommissionen har nævnt i den anfægtede forordnings første og fjerde betragtning undersøges, for herved at kunne fastslå, om disse forhold beviser eksistensen af vanskeligheder i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1's forstand.

— Rigtigheden af de af Kommissionen i første og fjerde betragtning fremførte forhold

94 Hvad angår den i første betragtning fastslåede stigning i importen bemærker sagsøgerne, at produktionen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen er en forholdsvis ny industriel aktivitet, som blev udviklet efter, at eksporten af sukker med AVS-OLT-kumulation af oprindelsen blev næsten umulig, efter afgørelse 97/803 trådte i kraft den 1. december 1997. Når en ny industri (»infant industry«) opstartes, vil der de første år være en produktionsvækst, indtil et vist rentabilitetsniveau er opnået, hvorefter produktionen stabiliseres. Således stabiliseredes importen til Fællesskabet af sukker og blandingsprodukter i løbet af andet halvår af 1999. Under disse omstændigheder er det misvisende at tale om en stærk vækst i importen af de omhandlede produkter.

95 Retten bemærker hertil, at det følger af de statistikker fra De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor (Eurostat), der er fremlagt af Kommissionen, at importen af sukker fra OLT i 1996 var på 2 251,1 tons, og at der ikke var nogen import af blandingsprodukter fra OLT. Sagsøgerne har ikke anfægtet, at importen af 2 251,1 tons sukker var sukker med AVS-OLT-kumulation af oprindelsen. På den ene side har selskaberne ikke anfægtet det i den anfægtede forordning fastslåede, at der i 1996 ikke var import af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen. Ligeledes anerkender sagsøgerne udtrykkeligt, at produktionen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen er en industriel aktivitet, som har udviklet sig, mens afgørelse 97/803 gjorde eksporten af sukker med AVS-OLT-kumulation af oprindelsen næsten umulig.

96 Endvidere følger det af Eurostats statistikker, at importen til Fællesskabet af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen i 1999 var på 35 791,8 tons og importen af blandingsprodukter på 12 420 tons.

97 Det var derfor korrekt, da Kommissionen i første betragtning fastslog, at importen af sukker henhørende under KN-kode 1701 og sukker- og kakaoblandinger henhørende under KN-kode 1806 10 30 og 1806 10 90 med oprindelse i OLT og med EF-OLT-kumulation af oprindelsen steg »fra 0 ton i 1996 til over 48 000 tons i 1999«. Uafhængigt af, om importen kommer fra en ny industri, er dette, som fastslået af Kommissionen, en »meget kraftig« stigning (første betragtning).

98 Sagsøgerne har for det andet anfægtet, at indførsel af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen til Fællesskabet bevirker, at en tilsvarende mængde EF-sukker må udføres med støtte. Mange faktorer kan have indflydelse på eksportens niveau, eksempelvis ændringer i Fællesskabets forbrug, dårlig høst i Fællesskabet osv. Sagsøgeren i sag T-94/00 tilføjer, at importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen ikke kan opnå eksportstøtte ved reeksport. Som følge heraf sælges alt sukkeret fra OLT på det europæiske marked uden efterfølgende at blive eksporteret.

99 Det skal indledningsvis fastslås, at sagsøgerne anerkender, at der på markedet for sukker i Fællesskabet er overkapacitet. Produktionen i Fællesskabet af A- og B -sukker, der kan afsættes på fællesmarkedet, og som ved eksport tildeles støtte, overstiger allerede forbruget i Fællesskabet af sukker. Sagsøgerne anfører udelukkende, at overkapaciteten på fællesmarkedet for sukker er strukturelt betinget, og at den allerede har eksisteret i årtier (jf. nedenfor, præmis 112).

100 Domstolen understregede i sin dom af 8. februar 2000 i sagen Emesa Sugar (sag C-17/98, Sml. I, s. 675, præmis 56), at Fællesskabet er forpligtet til at indføre en vis mængde sukker fra tredjelande i overensstemmelse med WTO-aftalerne.

101 Under disse omstændigheder vil — hvis Fællesskabets produktion af sukker ikke reduceres — enhver yderligere import af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen forøge mængden af sukker på fællesmarkedet og vil medføre en forøgelse af den subventionerede eksport af sukker (jf. Emesa Sugar-dommen, nævnt i præmis 100 ovenfor, præmis 56).

102 Retten skal herefter fastslå, at Kommissionen med rette i den anfægtede forordnings fjerde betragtning kunne fastslå, at »[e]nhver sukkerindførsel til Fællesskabet bevirker derfor, at en tilsvarende mængde EF-sukker ikke kan afsættes på EF-markedet og derfor må udføres«.

103 I modsætning til det af sagsøgeren i sag T-94/00 anførte, går Kommissionen i den anfægtede forordning ikke ud fra, at det importerede sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen reeksporteres. Under alle omstændigheder erstatter det importerede sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen sukker fra Fællesskabet, hvilket resulterer i en nedgang i efterspørgslen efter dette sukker og følgelig i lyset af overkapaciteten fører til en stigning i den subventionerede eksport.

104 Sagsøgeren i sag T-94/00 har for det tredje gjort gældende, at det fremgår af fodnoten til »liste CXL — De Europæiske Fællesskaber«, der er knyttet som bilag til WTO-aftalerne, om beregningen af den maksimale eksport, som må udføres med støtte, at Fællesskabet ikke skal medregne eksport i en størrelsesorden svarende til importen af præferencesukker fra AVS-staterne og Indien. Importen af sukker fra OLT bør gives den samme fortrinsstilling som importen fra AVS-staterne og Indien. Kommissionen kunne derfor ikke henholde sig til forpligtelserne i WTO-aftalerne som begrundelse for at indskrænke importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen.

105 Dette argument bør afvises. I modsætning til, hvad der gælder for importen af sukker fra AVS og Indien, fastsætter liste CXL ikke undtagelser for import af sukker fra OLT. Såfremt importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen til Fællesskabet bevirker en tilsvarende eksport af sukker fra Fællesskabet, skal denne import medtages ved vurderingen af, om maksimumsgrænserne fastsat i liste CXL er overholdt. En ændring af fodnoten til liste CXL, således at den også omfatter sukker fra OLT, forudsætter, at der gennemføres forhandlinger i henhold til GATT's artikel XXVIII, og Fællesskabet skal tilbydes kompensation for ændringerne i forhold til dets egne indrømmelser og forpligtelser.

106 Retten finder herefter ikke, at sagsøgerne er fremkommet med beviser for, at Kommissionen i den anfægtede forordnings første og fjerde betragtning foretog en fejlfortolkning af de faktiske og retlige forhold.

— Eksistensen af vanskeligheder i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1's forstand, når henses til de forhold, der er anført i den anfægtede forordnings første og fjerde betragtning

107 Sagsøgerne har gjort gældende, at hverken stigningen i importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen, overproduktionen eller forpligtelserne i henhold til WTO-aftalerne udgør vanskeligheder i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1's forstand, som kan medføre beskyttelsesforanstaltninger.

108 Retten skal indledningsvis bemærke, at Kommissionen aldrig har påstået, at de forskellige vanskeligheder, som den anførte, enkeltvis kunne legitimere en beskyttelsesforanstaltning. Det fremgår af den anfægtede forordning, at van-

skelighederne, som Kommissionen har henvist til, er tæt forbundet. Kommissionen har forklaret, at overproduktionen på markedet har til følge, at alle yderligere importerede tons sukker medfører en stigning i støtten til eksporten. Denne stigning er egnet til at medføre en overskridelse af grænserne fastsat i WTO-aftalerne.

109 Sagsøgerne har vedrørende stigningen i importen gjort opmærksom på, at sukkerindustrien i OLT er en ny industri. Fællesskabets import af sukker og blandingsprodukter stabiliseredes i anden halvdel af 1999, og der foreligger ikke nogen virkelig risiko for, at der vil ske en yderligere stigning efter 1999. Under disse omstændigheder udgør importstigningen siden 1997, der er anført i første betragtning, ifølge sagsøgerne ikke en vanskelighed i artikel 109, stk. 1's forstand.

110 Retten bemærker hertil, at importen til Fællesskabet af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen har været i meget stor stigning. Importen steg fra 0 ton i 1996 til over 48 000 tons i 1999 (jf. ovenfor, præmis 95-97). At stigningen i importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen skyldes, at der var tale om en ny industri og ikke en fuldt etableret industri, er ikke af betydning for vurderingen af, om denne import sammenholdt med overproduktionen på fællesmarkedet og forpligtelserne i henhold til WTO-aftalerne på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede forordning udgjorde »vanskeligheder« i artikel 109, stk. 1's forstand.

111 Erklæringen om, at Fællesskabets import af sukker og blandingsprodukter fra OLT ikke risikerer at stige efter 1999, skal ligeledes afvises. Det skal i den sammenhæng bemærkes, at allerede i 1997, da afgørelse 97/803 blev vedtaget (jf. ovenfor, præmis 9), var OLT's produktionskapacitet af sukker antaget til 100 000-150 000 tons årligt (jf. Rettens dom af 6.12.2001, sag T-43/98, Emesa Sugar mod Rådet, Sml. II, s. 3519, præmis 137).

112 Sagsøgerne har angående overproduktionen og forpligtelserne i henhold til WTO-aftalerne bemærket, at overproduktionen på den ene side har eksisteret i omkring 30 år, men at WTO-aftalerne, som fastsætter maksimumsgrænser for eksportstøtten til sukker, på den anden side blev vedtaget i 1994. Der var derfor ikke tale om »vanskeligheder« i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1's forstand.

113 Retten bemærker hertil, at mængden af sukker, som må tildeles støtte, blev nedsat ved WTO-aftalerne, nemlig i liste CXL. Mens 1 555 600 tons kunne eksporteres med støtte i produktionsåret 1995/1996, blev mængden nedsat til 1 273 500 tons i produktionsåret 2000/2001.

114 I lyset af overproduktionen i Fællesskabet vil enhver yderligere sukkerindførsel til Fællesskabet derfor bevirke, at en tilsvarende mængde EF-sukker må udføres (jf. ovenfor, præmis 99-102). Stigningen i importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen vil følgelig kunne skabe vanskeligheder i forhold til forpligtelserne i henhold til WTO-aftalerne.

115 På trods af at loftet for produktionsåret 2000/2001 allerede var kendt siden 1994, og selv om situationen med overproduktion på EF-markedet har eksisteret i årtier, ændrer dette ikke ved, at Kommissionen med rette i lyset af fællesmarkedets overkapacitet kunne anse den stærke stigning i importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen for en »vanskelighed« i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1's forstand, så meget mere som lofterne i WTO-aftalerne allerede nødvendiggjorde en væsentlig reduktion af Fællesskabets kvoter for produktionsåret 2000/2001 (jf. nedenfor, præmis 125-128).

116 Endelig har sagsøgerne anført, at mængden af sukker importeret fra OLT, set i sammenhæng med de generøse regler for eksportstøtte, og når man tager højde for hensynene bag traktatens fjerde del, ikke kan anses for en »omkostning« for Fællesskabet. Ifølge sagsøgerne belaster importen fra OLT ikke EF-budgettet. I det omfang importen har til følge, at en tilsvarende mængde EF-sukker eksporteres, finansieres den støtte, som følger det eksporterede sukker, af de europæiske roesukkerproducenter gennem selvfinansieringssystemet og således i sidste ende af de europæiske forbrugere. Sagsøgeren i sag T-94/00 har tilføjet, at kun den eksportstøtte, som ydes til reeksport af præferencesukker (jf. ovenfor, præmis 104), ydes af Den Europæiske Udviklings-og Garantifond for Landbruget (EUGFL), og har budgetære følger. Sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen importeret til Fællesskabet er imidlertid ikke præferencesukker, hvorfor det ikke påvirker budgettet.

117 Sagsøgeren i sag T-94/00 har udregnet, at selv hvis der bestod et sammenhæng mellem de 50 000 tons sukker med oprindelseskumulation efter ordningerne for AVS-OLT og for EF-OLT, der blev importeret i 1999, og den tilsvarende stigning i den subventionerede eksport, ville importen have medført udgifter til eksportrestitution for 26 mio. EUR (520 EUR × 50 000), hvilket ikke udgør mere end 0,006% af EUGFL's budget (eller 3,5% af EUGFL's budget for præferenceimport af sukker). Det drejer sig derfor ikke om en situation, som kunne have retfærdiggjort vedtagelsen af en beskyttelsesforanstaltning i medfør af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1.

118 Retten skal minde om, at de i den anfægtede forordning nævnte vanskeligheder er den kraftige stigning i importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen, overskudsproduktionen af EF-sukker, som medfører subventioneret eksport, samt forpligtelserne i henhold til WTO-aftalerne (jf. ovenfor, præmis 90-92).

119 Henset til overproduktionen på EF-markedet vil importeret OLT-sukker erstatte EF-sukker, som herefter for at fastholde stabiliteten af den fælles markedsordning må eksporteres.

120 Selv om eksporten af EF-sukker i vidt omfang finansieres af Fællesskabets sukkerindustri og derigennem af forbrugerne, skal det fastslås, at WTO-aftalerne sætter grænser for eksportstøtten uafhængigt af, hvem der i sidste ende betaler omkostningerne til støtten, og at enhver yderligere import forværrer situationen på et marked, der allerede har overproduktion.

121 Ingen af de anførte argumenter til støtte for det første led er følgelig begrundede.

Det andet led angående forringelsen af situationen i en erhvervssektor inden for Fællesskabet og angående eksistensen af en sammenhæng mellem importen af sukker samt blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen og situationen på fællesskabsmarkedet

122 I den anfægtede forordnings femte betragtning hedder det:

»Disse vanskeligheder kan forstyrre den fælles markedsordning for sukker meget. For produktionsåret 2000/2001, der begynder den 1. juli 2000, påtænkes det på grundlag af de mest forsigtige skøn for tiden at reducere EF-producenternes kvoter med ca. 500 000 tons. Hver yderligere indførsel af sukker og produkter

med høj sukkerkoncentration fra OLT forudsætter en større nedsættelse af EF-producenternes kvoter og dermed et større tab af garanti for deres indkomst.«

123 Sagsøgerne har gjort gældende, at der ville foreligge en forringelse eller trussel om forringelse i artikel 109, stk. 1's forstand i tilfælde af prisfald på sukkermarkedet eller ved en væsentlig forringelse i form af tab, fyringer osv. Imidlertid er den europæiske sukkerindustri sund. Priserne på sukker er ikke faldet.

124 De af sagsøgerne anførte forhold er efter Rettens vurdering egnede til at påvise en forringelse eller trussel om forringelse. En situation, hvor det er nødvendigt at reducere produktionen blandt de europæiske producenter, viser imidlertid lige så vel en forringelse af situationen i en erhvervssektor inden for Fællesskabet. En sådan reduktion har direkte indflydelse på EF-producenternes indtjening.

125 Sagsøgerne anfægter nødvendigheden af at nedsætte Fællesskabets sukkerproduktion med 500 000 tons af hensyn til WTO-aftalerne. De henviser til en pressemeddelelse af 4. oktober 2000 fra Kommissionen, som nævner en reduktion på 115 000 tons. Desuden vil en reduktion på 500 000 tons, og a fortiori på 115 000 tons, have mindre indvirkning end de almindelige udsving (til tider på over 15%) i produktionen af roesukker i Fællesskabet i perioden fra 1997/1998 til 1999/2000. Den af Kommissionen foreslåede produktionsreduktion på 500 000 tons svarer til ca. 3% af EF-produktionen og af opdyrkede

arealer. Når det tages i betragtning, at kun en reduktion på 115 000 tons var vurderet nødvendig, gør sagsøgerne gældende, at reduktionen af produktionen ikke kan anses for en forringelse eller fare for forringelse af situationen på markedet for EF-sukker i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1's forstand.

126 Det bemærkes hertil, at produktionen af EF-sukker overstiger forbruget af sukker i Fællesskabet uanset svingninger i den årlige produktion. Endvidere bemærkes, således som fastslået i Domstolens dom i sagen Emesa Sugar, nævnt ovenfor i præmis 100 (præmis 56), at Fællesskabet er »forpligtet til at indføre en vis mængde sukker fra tredjelande i overensstemmelse med aftaler indgået inden for WTO«. Hertil kommer »indførslerne af rørsukker fra AVS-staterne, som skal opfylde den særlige efterspørgsel efter denne vare« (Emesa Sugar-dommen, nævnt i præmis 100 ovenfor, præmis 56).

127 Sagsøgerne har ikke benægtet, at der er en sammenhæng mellem overholdelsen af forpligtelserne i medfør af WTO-aftalerne på den ene side og reduktionen af EF-produktionen som fastlagt i den anfægtede forordning på den anden side. De anfægter imidlertid den i den anfægtede forordning ansatte mængde på 500 000 tons.

128 Det fremgår dog af Kommissionens forordning (EF) nr. 2073/2000 af 29. september 2000 om nedsættelse i sukkersektoren for produktionsåret 2000/2001 af garantimængden inden for ordningen med produktionskvoter og de forventede maksimale forsyningsbehov for raffineringsindustrien inden for præferenceimportordningerne (EFT L 246, s. 38), at Kommissionen har nedsat produktionen af A- og B-sukker med 478 277 tons for produktionsåret 2000/2001. Den meddelte nedsættelse på 115 000 tons, som sagsøgerne henviser til, vedrører en strukturel reduktion, der således ikke begrænser sig til et bestemt produktionsår, hvilket fremgår af Kommissionens forslag af 16. oktober 2000 til

en ny rådsforordning om den fælles markedsordning for sukker (EFT 2001 C 29 E, s. 315). Denne foreslåede strukturelle tilpasning viser dog ikke, at en engangsreduktion på ca. 500 000 tons for produktionsåret 2000/2001 ikke var nødvendig.

129 Sagsøgerne har herefter gjort gældende, at mængden af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen, der importeres i Fællesskabet, er ubetydelig, hvis man sammenligner mængden af sukker fra OLT med mængden af sukker produceret i Fællesskabet og med mængden af sukker importeret fra visse tredjelande.

130 Sagsøgeren i sag T-94/00 har udregnet, at importen af sukker med AVS-OLT- og EF-OLT-kumulation af oprindelsen i 1999 svarede til 0,320% (KN-kode 1701) og 0,102% (KN-kode 1806) af EF-produktionen. Importen med EF-OLT-kumulation af oprindelsen udgjorde i 1999 40 000 tons, dvs. mindre end den import, som et enkelt AVS-land som f.eks. Barbados årligt må indføre til Fællesskabet (49 300 tons).

131 Dette argument kan ikke tages til følge. Som fastslået ovenfor, kunne Kommissionen med rette i lyset af fællesmarkedets overkapacitet anse den stærke stigning i importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen for »vanskeligheder« i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1's forstand.

132 Når forpligtelserne i medfør af WTO-aftalerne tages i betragtning, er det en rimelig antagelse, at »[h]ver yderligere indførsel af sukker og produkter med høj sukkerkoncentration fra OLT forudsætter en større nedsættelse af EF-producenternes kvoter og dermed et større tab af garanti for deres indkomst« (den

anfægtede forordnings femte betragtning). Det skal i denne sammenhæng understreges, at sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen ved vedtagelsen af den anfægtede forordning udgjorde omkring 10% af den i den anfægtede forordning nævnte nedsættelse af EF-producenternes kvoter, og at produktionen af OLT-sukker lå på til 100 000-150 000 tons om året (jf. ovenfor, præmis 111).

133 Domstolen har allerede fastslået, at en nedsættelse af EF-produktionen for at imødegå en stigning i importen af OLT-sukker forstyrrer den fælles markedsordning for sukker og vil være i strid med målene for den fælles landbrugspolitik (jf. Emesa Sugar-dommen, nævnt i præmis 100, ovenfor, præmis 56).

134 I lyset heraf kunne Kommissionen med rette i den anfægtede forordnings femte betragtning fastslå, at den øgede import af sukker fra OLT kunne destabilisere den fælles markedsordning for sukker.

135 Sagsøgeren i sag T-94/00 har dog gjort gældende, at de i WTO-aftalerne opstillede økonomiske og kvantitative maksimumsgrænser skal beregnes for hvert enkelt produktionsår for sukker. Inden for rammerne af WTO-aftalerne løber produktionsåret 2000/2001 for sukker fra den 1. oktober til den 30. september angående de mængdemæssige grænser, og fra den 1. juli til den 30. juni for de økonomiske grænser. Under disse omstændigheder havde Fællesskabet i perioden frem til henholdsvis den 1. juli 2000 og den 1. oktober 2000 et tilstrækkeligt stort spillerum i forhold til maksimumsgrænserne fastsat i WTO-aftalerne. Ifølge denne sagsøger eksporterede Fællesskabet faktisk mindre sukker med støtte end tilladt i WTO-aftalerne.

136 Kommissionen fastslog imidlertid i den anfægtede forordnings sjette betragtning, at:

»Indførslerne finder sted i en periode på ca. tre måneder efter ansøgningen om udstedelse af licenser på grund af licensernes gyldighedsperiode. Alle importforøgelser, selv dem, der finder sted i månederne inden begyndelsen af produktionsåret 2000/2001, påvirker derfor markedssituationen i nævnte produktionsår og får skadelige følger som nævnt i punkt 5.«

137 Det skal bemærkes, at artikel 6 i forordning nr. 2553/97, som ifølge den anfægtede forordnings artikel 2, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse herpå, begrænser importlicensernes gyldighed til omkring tre måneder for så vidt angår importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen. Kommissionen kunne derfor med rette fastslå, at beskyttelsesforanstaltningen allerede skulle træde i kraft den 1. marts 2000.

138 Endvidere medførte stigningen i eksporten, der var udløst af den stigende import af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen, under alle omstændigheder en stigning i den samlede eksportstøtte, som EF-budgettet skulle betale til, og hvor omkostningerne indirekte betales af EF-producenterne i form af afgifter på produktionen.

139 Selv om det måtte antages, at WTO-aftalerne ikke var til hinder for, at Fællesskabet kunne modtage den øgede import af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen frem til den 1. juli 2000, ændrer det ikke ved, at sagsøgeren i sag T-94/00 ikke har bevist, at Kommissionen foretog et

åbenbart urigtigt skøn, da den vurderede, at importstigningen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen allerede før denne dato udgjorde en risiko for at destabilisere markedet for EF-sukker.

140 Sagsøgeren i sag T-94/00 har endvidere udregnet, at sænkningen af produktionen med 500 000 tons pr. år, der er angivet i den anfægtede forordnings femte betragtning, medfører, at Fællesskabet med de aktuelle priser på verdensmarkedet og eksportstøtten pr. ton kan eksportere 150 000 tons, hvilket er klart tilstrækkeligt til at kunne tillade importen fra OLT.

141 Retten finder imidlertid, at den mængde, som sagsøgeren henviser til, skal gøre det muligt for Fællesskabet både at modvirke en negativ prisudvikling på verdensmarkedet og at opfylde forpligtelserne i medfør af WTO-aftalerne. Ydermere ville det være i strid med målene for den fælles landbrugspolitik at nedsætte de europæiske producenters kvoter for at tillade en stigning i importen af sukker (jf. Emesa Sugar-dommen, nævnt i præmis 100 ovenfor, præmis 56)

142 Under alle omstændigheder har sagsøgeren ikke bevist, at Kommissionen foretog en åbenbart urigtig vurdering af de forhold, der forelå på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede forordning, da den fandt, at situationen på Fællesskabets marked for sukker, som allerede havde medført væsentlige reduktioner af kvoterne, risikerede at forværres yderligere på grund af den store stigning i importen til Fællesskabet af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen.

143 Sagsøgerne i sagerne T-110/00 og T-159/00 har endvidere anført, at en import af 110 000 tons sukker fra OLT allerede var taget i betragtning, da Kommissionen

valgte at reducere kvoterne med omkring 500 000 tons. Sagsøgeren i sag T-94/00 bemærker, at Kommissionen i sin EU-status for sukker (»EU sugar balance sheet«) for produktionsåret 1999/2000 tog højde for en import af 110 000 tons OLT-sukker. Det var derfor fejlagtigt af Kommissionen at fastslå i femte betragtning, at importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen »foruds[atte] en større nedsættelse af EF-producenternes kvoter« end de 500 000 tons, der var nævnt i den anfægtede forordning.

144 Efter Rettens opfattelse har sagsøgerne i sagerne T-110/00 og T-159/00 ikke fremlagt beviser til støtte for deres sidste anbringende, som således bør forkastes. Den af sagsøgeren i sag T-94/00 foretagne henvisning til planlægningen af produktionsåret 1999/2000 er uden nogen form for relevans, idet den anfægtede forordning kun angår en sænkning af kvoterne for produktionsåret 2000/2001. Selv under antagelse af, at Kommissionen i 1999 for produktionsåret 1999/2000 tog højde for en import på 110 000 tons sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen, ville denne omstændighed ikke påvise, at Kommissionen foretog et åbenbart urigtigt skøn, da den ved vedtagelsen af den anfægtede forordning i februar 2000 vurderede, at der forelå vanskeligheder, som alvorligt kunne destabilisere den fælles markedsordning for sukker, og som kunne retfærdiggøre vedtagelsen af beskyttelsesforanstaltninger.

145 Sagsøgeren i sag T-94/00 har endvidere gjort opmærksom på, at importen af ikke-præferencesukker i forarbejdede produkter udgør 520 000 tons om året. Selv om der opkræves told på dette sukker, ændrer det ifølge sagsøgeren ikke ved, at denne import påvirker efterspørgslen efter EF-sukker i Fællesskabet. Ingen forholdsregler i medfør af artikel 134 EF er blevet taget over for denne import.

146 Det forhold, at der opkræves told på sukker i forarbejdede produkter, må efter Rettens opfattelse nødvendigvis føre til en anden vurdering af de destabiliserende

virkninger af denne import end vurderingen vedrørende importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen, som er undtaget fra told i medfør af OLT-afgørelsens artikel 101, stk. 1. I øvrigt er Kommissionens eventuelle passivitet over for indførsler fra tredjelande ikke egnet til at anfægte gyldigheden af den anfægtede forordning.

147 Sagsøgeren i sag T-94/00 understreger, at for at kunne vurdere virkningerne af de påståede »vanskeligheder« i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1's forstand, skulle Kommissionen også have taget højde for lagrene ved starten og slutningen af året (»opening« and »closing stocks«) og for eksporten i form af forarbejdede produkter. Sagsøgeren støtter sig til førnævnte EU-status for sukker.

148 Dette argument skal afvises, da det er upræcist. Sagsøgeren har ikke forklaret, hvorfor den påståede undladelse af at tage højde for de i forrige præmis nævnte forhold skulle bevise, at Kommissionen har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at de i præmis 91 og 92 nævnte forhold risikerede kraftigt at destabilisere den fælles markedsordning for sukker.

149 Sagsøgerne og den nederlandske regering har endvidere anført, at Kommissionen som følge af vareknaphed, der havde vist sig i Spanien, i juli 1999 frigav et lager på 66 000 tons, som spanske virksomheder opretholdt (Kommissionens beslutning 1999/444/EF af 7.7.1999 om frigivelse af det mindstelager og delvis frigivelse af det overgangslager, som opretholdes af sukkervirksomheder i Spanien, til forsyning af det sydlige Spanien i perioden fra den 1. juli til den 30. november 1999, EFT L 174, s. 25). Endvidere blev det i Rettens dom af

17. juni 1999 i sagen ARAP m.fl. mod Kommissionen (sag T-82/96, Sml. II, s. 1889) fastslået i en sag angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 11. januar 1996 om ikke at rejse indvendinger mod statsstøtte N11/95 til fordel for DAI, at stigningen på 70 000 tons i produktionen af subventioneret sukker i Portugal ikke havde mærkbare virkninger på fællesmarkedet. Følgelig er den reducerede import af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen heller ikke egnet til at forstyrre markedet.

150 Dette argument bør forkastes. Den anførte omstændighed er ikke egnet til at påvise, at Kommissionen foretog et åbenbart urigtigt skøn, da den ved vedtagelsen af den anfægtede forordning i februar 2000 fastslog, at der var opstået vanskeligheder, som risikerede alvorligt at destabilisere den fælles markedsordning for sukker. Der er intet grundlag for at konkludere, at situationen på fællesmarkedet for sukker på tidspunktet, da Kommissionen vedtog beslutningerne, som er nævnt i forrige præmis, kan sammenlignes med den markedssituation, som forelå, da den anfægtede forordning blev vedtaget.

151 Sagsøgerne i sagerne T-110/00 og T-159/00 har anført, at EF-leverandørerne sælger C-sukker til sukkerforarbejdningsvirksomheder i OLT til en forhøjet pris, som ligger væsentligt over verdensmarkedsprisen. EF-producenterne drager derfor også fordele af reglerne om EF-OLT-kumulation af oprindelsen. Der foreligger derfor ikke fare for, at disse producenter lider et indtjeningstab som følge af importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen.

152 Dette argument bør afvises, da det er upræcist. Sagsøgerne har ikke fremlagt nogen form for materiale vedrørende EF-producenternes prispolitik for C-sukker. Selv hvis den pris, der tages for C-sukker, overstiger verdensmarkedsprisen for sukker, vil dette i øvrigt ikke nødvendigvis betyde, at prisen er rentabel for EF-producenterne.

153 Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ved at karakterisere importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen som »vanskeligheder« anerkendte, at beskyttelsesforanstaltningen henhørte under den første type tilfælde, der er omtalt i Domstolens dom i sagen Antillean Rice Mills mod Kommissionen, præmis 47 (jf. ligeledes Rettens dom af 10.2.2000, forenede sager T-32/98 og T-41/98, Nederlandske Antiller mod Kommissionen, Sml. II, s. 201). Kommissionen skulle derfor have godtgjort, at der forelå årsagsforbindelse mellem importen af varer fra OLT og problemerne på EF-markedet for sukker, hvilket den imidlertid ikke gjorde.

154 Dette argument må forkastes. For det første fremgår det tydeligt af den anfægtede forordning, at den er baseret på den anden type tilfælde i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1. Kommissionen vedtog beskyttelsesforanstaltningen, eftersom »der forel[å] [...] vanskeligheder, der indeb[ar] risiko for en forringelse af situationen i EF's sukkersektor« (jf. den anfægtede forordnings syvende betragtning). For det andet bemærkes, at selv hvis det antages, at stigningen i importen af sukker og blandingsprodukter var en konsekvens af anvendelsen af OLT-afgørelsen, ville denne omstændighed ikke medføre, at Kommissionen skulle have baseret vedtagelsen af den anfægtede forordning på den første type tilfælde i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1. De karakteristika, som kendetegner de to typer tilfælde, som er omfattet af artikel 109, stk. 1, kan foreligge i en og samme situation (jf. generaladvokat Légers forslag til afgørelse i forbindelse med Domstolens dom i sagen Kongeriget Nederlandene mod Rådet, nævnt i præmis 86 ovenfor, Sml. I, s. 8768, og i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 52, punkt 85).

155 Det andet led i det første anbringende kan følgelig heller ikke tages til følge.

156 Det første anbringende skal derfor forkastes.

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2

157 Sagsøgerne har med dette anbringende gjort gældende, at Kommissionen ved vedtagelsen af den anfægtede forordning tilsidesatte proportionalitetsprincippet i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2, som har følgende ordlyd:

»Der [skal] fortrinsvis vælges foranstaltninger, som bringer mindst mulig forstyrrelse i associeringens og Fællesskabets funktion. Disse foranstaltninger må ikke gå ud over, hvad der er absolut nødvendigt for at afhjælpe de opståede vanskeligheder.«

158 Indledningsvis skal Retten minde om, at lovligheden af en beskyttelsesforanstaltning i medfør af proportionalitetsprincippet er betinget af, at de midler, der iværksættes, er egnede til at nå det tilsigtede mål og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det, således at der i tilfælde af et valg mellem flere egnede foranstaltninger skal vælges den mindst indgribende (jf. Domstolens dom af 11.2.1999, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 53 ovenfor, præmis 51 og 52, og Rettens dom af 5.6.1996, sag T-162/94, NMB France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II-427, præmis 69, og af 29.9.2000, sag T-87/98, International Potash Company mod Rådet, Sml. II, s. 3179, præmis 39).

159 Sagsøgeren i sag T-94/00 har for det første gjort gældende, at Rådet ved vedtagelsen af afgørelse 91/482 i 1991 vidste, at importen til Fællesskabet af landbrugsprodukter fra OLT kunne medføre yderligere udgifter på budgettet for den fælles landbrugspolitik. Importstigningen er den direkte konsekvens af OLT-afgørelsen. Når landbrugsprodukter får adgang til fællesmarkedet og kan

drage fordel af de højere priser på dette marked, vil udbuddet nødvendigvis stige. Under disse omstændigheder skal den fællesskabsinteresse, som begrunder anvendelsen af artikel 109, stk. 1, være særdeles tungtvejende, hvilket ifølge sagsøgeren ikke var tilfældet i den foreliggende sag.

160 Retten bemærker hertil, at det fremgår af analysen foretaget ovenfor i præmis 94-121, at Kommissionen med rette, når der henses til den særlige situation med overforsyning af Fællesskabets marked for sukker og forpligtelserne i medfør af WTO-aftalerne, kunne anse den store vækst i importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen for »vanskeligheder« i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1's forstand. Endvidere fremgår det af præmis 122-155 ovenfor, at Kommissionen med rette kunne antage, at disse vanskeligheder risikerede at destabilisere den fælles markedsordning for sukker alvorligt.

161 Under disse omstændigheder havde Kommissionen ret til at vedtage beskyttelsesforanstaltninger i medfør af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, mod importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen.

162 Sagsøgerens argumentation på dette punkt angår i øvrigt ikke foranstaltningens forholdsmæssighed. At en stigning i importen var forudset allerede i 1991 er ikke relevant for vurderingen af, om foranstaltningen i februar 2000 var en egnet og forholdsmæssig reaktion med henblik på »at afhjælpe de opståede vanskeligheder« i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1's forstand.

163 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at en beskyttelsesforanstaltning skal være af tidsbegrænset karakter. Ved efter hinanden at have udstedt forordning nr. 2423/1999 og den anfægtede forordning har Kommissionen tilsidesat OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2.

164 Hertil bemærkes dels, at fællesskabsinstitutionerne ved anvendelsen af OLT-afgørelsens artikel 109 har et vidt skøn, som svarer til de politiske ansvarsområder, som artikel 182 EF til 188 EF tillægger dem (Domstolens dom af 22.11.2001, sag C-301/97, Kongeriget Nederlandene mod Rådet, Sml. I, s. 8853, præmis 144).

165 Dernæst bemærkes, at når der er tale om et sådant skøn, påhviler det Fællesskabets retsinstanser at begrænse sig til at prøve, om afgørelsen er åbenbart urigtig eller behæftet med magtfordrejning, eller om fællesskabsinstitutionerne åbenbart har overskredet grænserne for deres skøn (dom af 22.11.2001, sag C-301/97, Kongeriget Nederlandene mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 164, præmis 145).

166 I den foreliggende sag har sagsøgerne ikke godtgjort, at Kommissionen, da den udøvede sit skøn og vedtog beskyttelsesforanstaltningerne mod import af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen i den anfægtede forordning, foretog et åbenbart urigtigt skøn.

167 Analysen foretaget af Retten ovenfor i præmis 94-155 viser således, at Kommissionen med rette kunne fastslå, at vanskelighederne medførte en risiko for en forringelse af situationen i en erhvervssektor inden for Fællesskabet på tidspunktet for forordningens vedtagelse.

168 Under alle omstændigheder begrænsede den anfægtede forordning, som var gældende fra den 1. marts til den 30. september 2000, kun undtagelsesvist, delvist og i et begrænset tidsrum den toldfritagne import til Fællesskabet af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen. Forordningen, som begrænsede den frie adgang til Fællesskabets marked for OLT-sukker i et omfang, der var foreneligt med situationen i Fællesskabet, men som opretholdt

den særligt gunstige behandling af produkterne på en måde, der respekterede målsætningerne i OLT-afgørelsen (jf. nedenfor, præmis 198-211), var egnet til at opnå Kommissionens målsætninger og gik ikke videre end nødvendigt (jf. i denne retning Domstolens dom af 22.11.2001, sag C-301/97, Kongeriget Nederlandene mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 164, præmis 148).

169 Sagsøgerne har for det tredje understreget, at forordning nr. 2423/1999 fastsatte en minimumspris for importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen. Ifølge denne forordnings ottende betragtning kan man med pålæggelse af minimumspriser opnå formålet, nemlig at undgå denne imports destabiliserende virkninger. Kommissionen forklarer imidlertid ikke i den anfægtede forordning, hvorfor pålæggelsen af minimumspriser ikke længere anses for egnet til at opnå formålet.

170 Retten bemærker, at Fællesskabets retsinstanser, samtidig med at de påser overholdelsen af OLT's rettigheder, ikke — idet dette ville indebære fare for et indgreb i Kommissionens vide skøn — kan sætte deres skøn i stedet for Kommissionens med hensyn til valget af den foranstaltning, der er mest egnet til at forhindre forstyrrelserne på Fællesskabets sukkermarked, når der ikke er ført bevis for, at de trufne foranstaltninger er åbenbart uegnede til at nå det tilstræbte mål (jf. i denne retning dom af 5.10.1994, sag C-280/93, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 4973, præmis 94, af 12.7.2001, sag C-189/01, Jippes m.fl., Sml. I, s 5689, præmis 83, og af 22.11.2001, sag C-301/97, Kongeriget Nederlandene mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 164, præmis 135).

171 Sagsøgerne har ikke godtgjort, at Kommissionen ved at begrænse importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen til 3 340 tons i perioden for den anfægtede forordnings anvendelse vedtog en åbenbart uforholdsmæssig foranstaltning, eller at den foretog en åbenbar fejlfortolkning at de på tidspunktet for forordningens vedtagelse foreliggende omstændigheder (jf. i denne retning dom af 22.11.2001, sag C-301/97, Kongeriget Nederlandene mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 164, præmis 136).

172 Det fremgår under alle omstændigheder af statistikkerne fra Eurostat, at importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen var højere på tidspunktet for den anfægtede forordnings vedtagelse, end den var ved vedtagelsen af forordning nr. 2423/1999, hvilket rejser tvivl om effektiviteten af den ved den sidstnævnte forordning indførte foranstaltning, nemlig minimumspriser for importen af det omhandlede produkt.

173 Under disse omstændigheder var det korrekt, at Kommissionen inden for rammerne af den fælles landbrugspolitiks mål og målene for OLT's associering med Fællesskabet fandt, at den midlertidige begrænsning af importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen var egnet til at virkeliggøre det tilstræbte mål, og at den ikke gik ud over, hvad der var nødvendigt for at virkeliggøre dette (jf. i denne retning dom af 22.11.2001, sag C-301/97, Kongeriget Nederlandene mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 164, præmis 137).

174 For det fjerde har sagsøgerne gjort gældende, at det fastsatte maksimum for, hvor meget sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen, som må importeres, på 3 340 tons i en periode på syv måneder, strider mod proportionalitetsprincippet.

175Kommissionen skulle således for det første have tilsidesat OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2, ved ikke at have medtaget importen fra 1999 ved beregningen af importkvoten for sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen. Sagsøgerne har i den forbindelse forklaret, at importen i Fællesskabet af sukker med AVS-OLT-kumulation af oprindelsen var blevet gjort næsten umulig efter den 1. december 1997 som følge af afgørelse 97/803. Kommissionen var ikke berettiget til at se bort fra importen i 1999 med den begrundelse, at den havde været eksponentiel, idet den svarede til den normale sukkerproduktion for producenterne i OLT. Tallene for 1997 og 1998 vedrørte en ny industri og var derfor ikke repræsentative. Hvad angår efterforskningen

foretaget af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), som behandles i den anfægtede forordnings niende betragtning, har sagsøgerne gjort gældende, at denne undersøgelse ikke vedrører producenter i OLT, men derimod EF's sukkereksportører. Ingen uregelmæssigheder blev konstateret. OLAF's undersøgelse begrunder derfor på ingen måde, at Kommissionen ikke tog hensyn til 1999-importen, da den fastsatte importkvoten for sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen.

176 Retten kan hertil fastslå, at Kommissionen i den anfægtede forordnings niende betragtning forklarer, at 1999 blev udelukket som reference for beregningen, idet det »var det år, hvor indførslen steg eksponentielt, hvorfor [...] OLAF indledte en undersøgelse som følge af mistanke om uregelmæssigheder«.

177 Kommissionen konstaterede med rette, at der var sket en eksponentiel stigning i importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen i 1999. Det fremgår af Eurostats statistikker, at importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen i 1998 var på 2 528,93 tons, men at den i 1999 var på 35 791,8 tons. Hvad angår blandingsprodukter fra OLT skete der en stigning i importen fra 1 260,9 tons i 1998 til 12 420 tons i 1999.

178 Endvidere kunne Kommissionen med god grund fastslå, at den eksponentielle vækst i importen i lyset af situationen med overforsyning af Fællesskabets marked og forpligtelserne i henhold til WTO-aftalerne indebar risiko for en forringelse af situationen i EF's sukkersektor. Hvis Kommissionen havde været forpligtet til at tage højde for import af en størrelse, der indebar en sådan risiko ved fastsættelsen af den tilladte importmængde, ville beskyttelsesforanstaltningen risikere at blive frataget sin virkning.

179 Uafhængigt af OLAF's undersøgelse kunne Kommissionen følgelig med rette se bort fra 1999 som grundlag for udregningen af størrelsen af den tilladte import i den anfægtede forordning.

180 Sagsøgerne har for det andet gjort gældende, at den af Kommissionen foretagne udregning som grundlag for at nå frem til en kvote på 3 340 tons for en periode på syv måneder er uforståelig. Kommissionen er ikke i stand til at forklare, hvorfor de tal, den har anvendt ved fastsættelsen af importkvoten på 3 340 tons, afviger betragteligt fra Eurostats tal.

181 I alle tilfælde er kvoten på 3 340 tons for syv måneder ifølge sagsøgerne for lav til at muliggøre en rentabel drift af blot en enkelt sukkerforarbejdningsfabrik i den anfægtede forordnings anvendelsesperiode. Selv hvis man antog, at begrænsninger i importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen var nødvendige, skulle Kommissionen i den anfægtede forordning have taget højde for interesserne hos virksomheder i OLT, der er etableret i sukkersektoren, og burde have fastsat kvoten på et sådant niveau, at virksomhederne kunne forblive på markedet.

182 Retten skal bemærke, at Kommissionen i den anfægtede forordnings niende betragtning udtalte følgende:

»[...] det [er] hensigtsmæssigt at begrænse EF-OLT-kumulationen af oprindelsen for produkter henhørende under KN-kode 1701, 1806 10 30 og 1806 10 90 til højst 3 340 tons sukker, da dette tal svarer til summen af de største årlige indførte mængder af de pågældende produkter, der blev konstateret i de tre år forud for 1999 [...]«

183 Det fremgår af Eurostats statistikker, at sukkerimporten fra OLT var på 2 251,1 tons i 1996 og på 10 372,20 tons i 1997. Der findes ikke særlige statistikker for 1996 og 1997 vedrørende importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen. Før forordning nr. 2553/97 trådte i kraft den 17. december 1997 og indførte et særligt importcertifikat for sukker med AVS-OLT-kumulation af oprindelsen, var det ikke muligt at skelne mellem sukker med AVS-OLT- og EF-OLT-kumulation af oprindelsen.

184 Hvad angår importen af blandingsprodukter fra OLT viser tallene fra Eurostat, at den var på nul i 1996 og på 877,7 tons i 1997.

185 I 1998 var importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen på 2 528,93 tons og blandingsprodukter af samme type på 1 260,9 tons.

186 Kommissionen har forklaret, at den fastsatte kvoten på 3 340 tons i den anfægtede forordnings artikel 1 ud fra importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen i 1997, der i mangel af præcise tal blev anslået til 4 465 tons. Dette tal svarer til mængden af C-sukker, som blev eksporteret til Aruba og de Nederlandske Antiller i 1997. For blandingsprodukternes vedkommende blev importen i 1998 på 1 260,9 tons anvendt som reference. Set i forhold til det antal måneder, hvori beskyttelsesforanstaltningen var gældende, svarer disse mængder reelt til 3 340 tons.

187 På baggrund heraf finder Retten, at Kommissionen i den anfægtede forordnings niende betragtning med føje kunne konstatere, at kvoten på 3 340 tons var fastsat på grundlag af de største indførte mængder af de pågældende produkter, der blev konstateret i de tre år forud for 1999.

188 Sagsøgerne har ikke grundlag for at kritisere Kommissionens beregning af importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen for 1997. For det første findes der ikke statistikker over importen af dette sukker for 1997. Sagsøgernes anbringende om, at Kommissionens tal på 4 465 tons afveg fra Eurostats statistikker er derfor ugrundet. For det andet er det rimeligt at udregne mængden af indførslerne af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen på basis af mængden af C-sukker, som blev eksporteret til Aruba og De Nederlandske Antiller. For at kunne anvende reglerne om EF-OLT-kumulation af oprindelsen skal virksomhederne i OLT nemlig anvende EF-sukker.

189 Under alle omstændigheder var beregningen af størrelsen af importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen for 1997 fordelagtig for sagsøgerne. Det kan nemlig lægges til grund, at næsten hele importen til Fællesskabet på 10 372,20 tons OLT-sukker — både EF-OLT og AVS-OLT — i 1997 var sukker med AVS-OLT-kumulation af oprindelsen. Sagsøgerne har selv understreget, at produktionen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen er en aktivitet, som udviklede sig efter vedtagelsen af afgørelse 97/803 den 24. november 1997, der gjorde eksporten til Fællesskabet af sukker med AVS-OLT-kumulation af oprindelsen praktisk taget umulig.

190 Endvidere er det til fordel for sagsøgerne, at størrelsen af indførslerne til Fællesskabet af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen blev udregnet på basis af eksporten af C-sukker til Aruba og De Nederlandske Antiller i 1997, da man herved ikke tager højde for, at en del af det til OLT indførte C-sukker konsumeres lokalt. Det skal også bemærkes, at angående 1998, hvorfra der findes officielle statistikker over importen til Fællesskabet af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen, var importen på 2 528,93 tons og således væsentlig lavere end Kommissionens skøn for 1997.

191 Sagsøgeren i sag T-94/00 har dog anført, at forbindelsen mellem indførsel af C-sukker til OLT på den ene side og import af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen på den anden side er usikker. Sagsøgeren har gjort gældende, at EF-leverandørerne af sukker ofte omdirigerede eksporten af C-sukker undervejs for at undgå sanktioner fra EF-producenterne, som havde aftalt ikke at levere til Aruba.

192 Retten konstaterer imidlertid, at den påståede aftale mellem EF-producenterne ifølge sagsøgeren i sag T-94/00 blev indgået den 15. oktober 1999. Denne beslutning kan derfor åbenlyst ikke have haft indflydelse på eksporten af C-sukker til OLT i 1997, som var grundlaget for beregningen af kvoten i den anfægtede forordning.

193 Endelig skal det fastslås, at Kommissionen tog OLT-producenternes interesse i betragtning derved, at importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen ikke blev fuldstændig suspenderet. Kvoten på 3 340 tons fastsat i den anfægtede forordnings artikel 1 blev derimod beregnet ud fra den største import af sukker og blandingsprodukter i perioden 1996-1998.

194 På baggrund af ovenstående betragtninger og i lyset af den begrænsning i Fællesskabets retsinstansers kompetence, som særligt gør sig gældende, når Kommissionen har til opgave at finde et kompromis mellem modstående interesser — i dette tilfælde beskyttelsen af den fælles markedsordning for sukker på den ene side og på den anden side beskyttelsen af OLT's og dets virksomheders interesser — fastslår Retten, at Kommissionen ikke har tilsidesat proportionalitetsprincippet ved at begrænse importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen til 3 340 tons i den anfægtede forordnings gyldighedsperiode.

195 For det femte har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede forordnings artikel 2, stk. 3, i henhold til hvilken »[a]nsøgninger om importlicenser ledsages

af en kopi af de eksportlicenser, der er udstedt«, er i strid med proportionalitetsprincippet. Denne bestemmelse forhindrer i praksis sagsøgerne i at drage fordel af kvoten fastsat i forordningen. Bestemmelsen tvinger sagsøgerne til at købe EF-sukker (til priser, der ligger over prisen på verdensmarkedet, fordi sukkeret pålægges et tillæg, kaldet »golden premium«, som følge af oprindelsen fra Fællesskabet) og herved at eksportere sukkeret fra Fællesskabet på et tidspunkt, hvor de endnu ikke har den mindste sikkerhed for, at sukkeret efter bearbejdning eller forarbejdning til sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen kan sælges og importeres til Fællesskabet.

196 Dette argument bør afvises. Kommissionen havde ret til at indføre betingelsen i den anfægtede forordnings artikel 2, stk. 3, da det hermed var muligt at garantere, at anmodninger om import inden for rammerne af den anfægtede forordning rent faktisk kun vedrørte sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen.

197 Det andet anbringende skal herefter forkastes.

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af traktatens præferencebehandling af produkter hidrørende fra OLT

198 Sagsøgerne har gjort gældende, at Fællesskabets institutioner i medfør af artikel 3, stk. 1, litra s), EF og bestemmelserne i traktatens fjerde del (navnlig artikel 183, stk. 1) skal tage højde for princippet om en præferencerangfølge. I medfør af dette princip må institutionerne ikke stille varer fra OLT ringere end varer fra AVS eller andre tredjelande (dom af 14.9.1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 45, præmis 91 og 142).

199 Sagsøgerne anfører for det første, at artikel 213 i Lomè-konventionen fuldstændig udelukker beskyttelsesforanstaltninger vedrørende sukker. Den anfægtede forordning er derfor vedtaget i strid med den fortrinsstilling, som OLT nyder i forhold til AVS.

200 Sagsøgeren i sag T-94/00 har endvidere sammenlignet OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, med andre beskyttelsesforanstaltninger. Denne sagsøger bemærker, at artikel 25, stk. 1, i forordning nr. 2038/1999, der ikke finder anvendelse på varer fra OLT, kræver, at der foreligger årsagssammenhæng mellem importen fra tredjelande og forstyrrelserne på fællesmarkedet, for at der kan vedtages beskyttelsesforanstaltninger. Aftalerne med tredjelande, eksempelvis Marokko, kræver ligeledes årsagssammenhæng mellem importen fra landet, som aftalen vedrører, og Fællesskabets vanskeligheder (jf. associeringsaftalen af 26.2.1996 med Marokko, EFT 2000 L 70, s. 2). Sagsøgeren anfører, at når OLT nyder en mere privilegeret status, skal Kommissionen afstå fra at vedtage beskyttelsesforanstaltninger i medfør af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, over for produkter fra OLT, når forholdene ikke tillader, at de samme forholdsregler tages over for varer fra tredjelande, som nyder en mindre privilegeret status.

201 For det andet har sagsøgerne gjort opmærksom på, at Fællesskabet i medfør af ottende protokol til Lomé-konventionen har tildelt AVS-landene en kvote på 1,7 mio. tons sukker, som disse helt eller delvist kan importere til Fællesskabet, uden at der skal betales told og med prisgaranti. Ved at begrænse importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen til 3 340 tons inden for en periode på syv måneder har Kommissionen tilsidesat princippet om, at varer fra OLT ikke må stilles ringere end varer fra AVS eller fra andre tredjelande.

202 Retten bemærker, at det påhviler Fællesskabets retsinstanser at begrænse sig til at prøve, om Kommissionen, som i dette tilfælde har et vidt skøn, har foretaget et

åbenbart urigtigt skøn ved at udstede den anfægtede forordning (dom af 22.11.2001, sag C-301/97, Kongeriget Nederlandene mod Rådet, nævnt i præmis 164 ovenfor, præmis 112).

203 Selv om varer fra OLT i medfør af traktatens fjerde del nyder en særstilling, har både Domstolen og Retten fastslået, at OLT-afgørelsens artikel 109, som bemyndiger Kommissionen til at vedtage beskyttelsesforanstaltninger, på ingen måde strider mod principperne i traktatens fjerde del ved sin blotte eksistens (dom af 11.2.1999, Antillean Rice Mills mod Kommissionen, nævnt i præmis 53 ovenfor, præmis 40). Den blotte vedtagelse af en beskyttelsesforanstaltning i henhold til artikel 109 er således ikke udtryk for en tilsidesættelse af OLT-produkters fortrinsstilling.

204 Hvad angår sukkers status efter Lomé-konventionen konstaterer Retten, at Fællesskabet i ottende protokol til konventionen forpligter sig over for AVS-landene til at importere sukker til en garanteret pris og af en nøjagtig årlig mængde (1,7 mio. tons). Denne import er helt eller delvist fritaget fra told. For at undgå, at denne forpligtelse bliver uden indhold, fastsætter Lomé-konventionens artikel 213, at beskyttelsesklausulen (konventionens artikel 177) ikke finder anvendelse inden for rammerne af ottende protokol.

205 Det følger derimod af OLT-afgørelsens artikel 101, stk. 1, at alle produkter fra OLT, og derfor i princippet også sukker, er undtaget fra told ved import til Fællesskabet. OLT-sukker nyder derfor klart en fortrinsstilling i forhold til AVS-sukker. Det forhold, at Kommissionen vedtager en beskyttelsesforanstaltning — der i sin natur er af midlertidig karakter — ændrer intet herved. Retten skal endvidere understrege, at den anfægtede forordning udelukkende vedrører sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen. Den indfører ingen begrænsninger af importen af sukker fra OLT efter de almindelige regler om oprindelse, såfremt en sådan produktion skulle eksistere.

206 Argumentet, som bygger på OLT-sukkers fortrinsstilling i forhold til sukker fra AVS-landene, skal følgelig forkastes.

207 Af de samme grunde kan sagsøgerne ikke påberåbe sig beskyttelsesklausulerne i de aftaler, Fællesskabet har indgået med visse tredjelande.

208 Under alle omstændigheder adskiller OLT-afgørelsens artikel 109 sig ikke grundlæggende fra andre beskyttelsesklausuler, som kræver en sammenhæng mellem den omhandlede import og de indtrufne vanskeligheder. Domstolen udtalte i dommen af 11. februar 1999 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, præmis 47, at i »det andet tilfælde [i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1], kræves det ikke, at de vanskeligheder, der begrunder indførelsen af en beskyttelsesforanstaltning, er forårsaget af anvendelsen af OLT-afgørelsen«, men herved fastholdt den kravet om, at en beskyttelsesforanstaltning skal være egnet til at fjerne eller formindske de opståede vanskeligheder. Hvis der ikke er sammenhæng mellem vanskelighederne og de trufne foranstaltninger, er disse uforholdsmæssige og i modstrid med artikel 109, stk. 2, andet punktum (jf. generaladvokat Albers forslag til afgørelse i forbindelse med dom af 11.2.1999 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 53 ovenfor, Sml. I, s. 773, punkt 67).

209 I den foreliggende sag har Kommissionen i tilstrækkelig grad bevist eksistensen af en forbindelse mellem den eksponentielle stigning i importen til Fællesskabet af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen og faren for en forringelse af situationen i Fællesskabets sukkersektor (jf. præmis 122-155 ovenfor). Begrænsningen af denne import er således egnet til at fjerne eller formindske de indtrufne vanskeligheder.

210 Under henvisning til disse overvejelser skal det fastslås, at den anfægtede forordning ikke har placeret AVS-landene og tredjelande i en konkurrencemæssigt klart bedre stilling end OLT.

211 Det tredje anbringende skal derfor forkastes.

Det fjerde anbringende om en tilsidesættelse af aftalen om beskyttelsesforanstaltninger

212 Sagsøgeren i sag T-94/00 har gjort gældende, at den anfægtede forordning strider mod [artikel 2] i aftalen om beskyttelsesforanstaltninger, som har følgende ordlyd:

»1. Et medlem kan kun anvende en beskyttelsesforanstaltning for en vare, hvis det efter nedenstående bestemmelser har konstateret, at den pågældende vare indføres i dets område i så øgede mængder, set absolut eller i forhold til den indenlandske produktion, og under sådanne omstændigheder, at det forvolder eller truer med at forvolde alvorlig skade for den indenlandske industri, der fremstiller lignende eller direkte konkurrerende varer.

[...]«

213 Sagsøgeren anfører, at OLT-afgørelsens artikel 109 skal fortolkes i lyset af forpligtelserne i aftalen om beskyttelsesforanstaltninger. En tilsidesættelse af artikel 2 i sidstnævnte aftale er følgelig også en tilsidesættelse af OLT-afgørelsen artikel 109.

214 Under retsmødet har denne sagsøger også anført, at Aruba og De Nederlandske Antiller er medlemmer af WTO, og at OLT i relation til forpligtelserne i WTO-aftalerne må betragtes som tredjelande i forhold til Fællesskabet. Aftalen om beskyttelsesforanstaltninger gælder derfor i forholdet mellem OLT og Fællesskabet.

215 Det følger imidlertid af fast retspraksis, at WTO-aftalerne efter deres art og opbygning ikke udgør regler, hvis overholdelse i fællesskabsinstitutionernes retsakter er genstand for efterprøvelse ved Domstolen (Domstolens dom af 23.11.1999, C-149/96, Republikken Portugal mod Rådet, Sml. I, s. 8395, præmis 47, og af 22.11.2001, sag C-301/97, Kongeriget Nederlandene mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 164, præmis 53). Det gælder også, når den fællesskabsretsakt, som er til prøvelse for Fællesskabets retsinstanser, begrænser handelen mellem Fællesskabet og OLT (jf. dommen af 22.11.2001, sag C-301/97, Kongeriget Nederlandene mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 164, præmis 53-56), uafhængigt af hvilken status disse lande og territorier måtte have i medfør af WTO-aftalerne. Kun såfremt Fællesskabet har ønsket at opfylde en særlig inden for rammerne af WTO påtaget forpligtelse, eller når den pågældende fællesskabsretsakt udtrykkeligt henviser til bestemte bestemmelser i WTO-aftalerne, tilkommer det Domstolen at prøve den pågældende fællesskabsretsakts lovlighed efter WTO-bestemmelserne (jf. dommen i sagen Republikken Portugal mod Rådet, præmis 49, og dom af 22.11.2001, sag C-301/97, Kongeriget Nederlandene mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 164, præmis 54).

216 Den anfægtede forordning har imidlertid ikke til formål at sikre gennemførelsen i Fællesskabet af forpligtelser påtaget inden for rammerne af WTO, og den henviser heller ikke udtrykkeligt til bestemte bestemmelser i WTO-aftalerne. Forordningen har udelukkende til formål at indføre beskyttelsesforanstaltninger over for OLT-sukker i medfør af OLT-afgørelsens artikel 109 for at afhjælpe de indtrufne vanskeligheder.

217 Sagsøgeren i sag T-94/00 kan derfor ikke gøre gældende, at den anfægtede forordning blev vedtaget i modstrid med artikel 2 i aftalen om beskyttelsesforanstaltninger.

218 Selv hvis det antages, at artikel 109 så vidt muligt skal fortolkes i lyset af ordlyden af og formålet med aftalen om beskyttelsesforanstaltninger (se hertil Domstolens dom af 16.6.1998, sag C-53/96, Hermès, Sml. I, s. 3603, præmis 28, og af

14.12.2000, forenede sager C-300/98 og C-392/98, Dior m.fl., Sml. I, s. 11307, præmis 47), skal det fastslås, at Kommissionen tilstrækkeligt klart har bevist eksistensen af en sammenhæng mellem den eksponentielle stigning i importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen og den truende forringelse af situationen i Fællesskabets sukkersektor (jf. præmis 122-155 ovenfor).

219 Det fjerde anbringende bør følgelig forkastes.

Det femte anbringende om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

220 Sagsøgeren i sag T-94/00 har gjort gældende, at den anfægtede forordning ikke fastsætter overgangsbestemmelser for sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen, som allerede var afsendt til Fællesskabet, da forordningen blev vedtaget. Ifølge sagsøgeren og den nederlandske regering er der ingen afgørende offentlige interesser til hinder for, at der træffes overgangsforanstaltninger for varer under transport mod Fællesskabet (Domstolens dom af 17.7.1997, sag C-183/95, Affish, Sml. I, s. 4315, præmis 57).

221 Sagsøgeren i sag T-94/00 har anført, at selskabet på tidspunktet for den anfægtede forordnings vedtagelse havde varer under transport fra Aruba til kunder i Fællesskabet. Varerne var ved fremkomsten blevet underkastet begrænsningerne i forordningen. Ved ikke at have taget sagsøgerens interesser i betragtning på tidspunktet for forordningens vedtagelse tilsidesatte Kommissionen princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (Domstolens dom i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 52, og dom af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477).

222 Retten bemærker hertil, at de erhvervsdrivende har en berettiget forventning om, at varer, som allerede er under transport til Fællesskabet, ikke forhindres i at nå Fællesskabets område, medmindre afgørende offentlige interesser forbyder det (jf. dommen i sagen Sofrimport mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 221, præmis 16, og Affish-dommen, nævnt ovenfor i præmis 220, præmis 57).

223 På spørgsmål fra Retten har sagsøgeren forklaret i skrivelse af 5. december 2001, at selskabet ved forordningens vedtagelse havde i alt 2 580 tons sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen under transport til Fællesskabet.

224 Den anfægtede forordning forhindrede dog ikke sagsøgeren i at kunne indføre de omhandlede varer. Sagsøgeren anerkendte i skrivelsen af 5. december 2001, at det var muligt for selskabet at importere 3 035,9 tons sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen i forordningens gyldighedsperiode.

225 Under disse omstændigheder skal anbringendet om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning forkastes.

Det sjette anbringende om magtfordrejning

226 Sagsøgeren i sag T-94/00 har bemærket, at OLT-afgørelsens artikel 108b, som Rådet indsatte i OLT-afgørelsen i 1997 (jf. præmis 16 ovenfor), næsten fuldstændigt udelukker importen til Fællesskabet af sukker med AVS-OLT-kumulation af oprindelsen. Rådet valgte derimod ikke at begrænse EF-OLT-

kumulation af oprindelsen for sukker. Med vedtagelsen af den anfægtede forordning hindrer Kommissionen, at OLT-afgørelsen får de af Rådet ønskede virkninger. Artikel 109 tildeler ikke Kommissionen beføjelse til at »rette op på« en afgørelse fra Rådet.

227 Sagsøgeren har endvidere anført, at forordning nr. 2423/1999 var tidsbegrænset til udløbsdatoen for OLT-afgørelsen den 29. februar 2000. I november 1999 overvejede Kommissionen at foreslå indskrænkninger i importen af sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen i forbindelse med en beslutning om forlængelse af OLT-afgørelsen. Sagsøgeren har gjort gældende, at da det stod klart, at Rådet ikke ville vedtage en forlængelse af afgørelsen indeholdende de af Kommissionen ønskede indskrænkninger, valgte Kommissionen at forfølge sine mål gennem beskyttelsesforanstaltninger, selv om forholdene i slutningen af februar 2000 ikke var anderledes end i november 1999.

228 Retten bemærker hertil, at en retsakt kun er behæftet med magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier fremgår, at den må antages at være truffet udelukkende eller dog i det mindste overvejende for at forfølge andre formål end dem, der er angivet af den sagsøgte institution, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved traktaten (jf. Domstolens dom af 25.6.1997, sag C-285/94, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 3519, præmis 52, og Rettens dom af 6.4.1995, sag T-143/89, Ferriere Nord mod Kommissionen, Sml. II, s. 917, præmis 68).

229 Det skal først bemærkes, at OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, giver Kommissionen ret til at anvende beskyttelsesforanstaltningerne over for OLT-varer, særligt »såfremt der opstår vanskeligheder, der vil kunne medføre en forringelse af situationen i en erhvervssektor inden for Fællesskabet«.

230 Det følger endvidere af analysen foretaget vedrørende det første anbringende, at Kommissionen med god ret kunne fastslå, at de opståede vanskeligheder risikerede at medføre en forringelse af situationen i sukkersektoren i Fællesskabet.

231 Sagsøgeren har intet fremlagt, hvoraf det fremgår, at den anfægtede forordning ikke blev vedtaget med det formål at forhindre en forringelse af situationen i EF-sukkersektoren.

232 Det forhold, at Rådet i OLT-afgørelsens artikel 108b vedtog en mængdemæssig begrænsning for sukker med AVS-OLT-kumulation af oprindelsen, påvirker endvidere ikke Kommissionens ret til i henhold til denne afgørelses artikel 109, stk. 1, at vedtage de beskyttelsesforanstaltninger over for sukker eller et hvert andet produkt fra OLT, hvis betingelserne for at vedtage en sådan foranstaltning er opfyldt.

233 Det sjette anbringende skal således forkastes.

Det syvende anbringende om en tilsidesættelse af artikel 253 EF

234 Sagsøgeren i sag T-94/00 har gjort gældende, at den anfægtede forordning er mangelfuldt begrundet, idet den ikke forklarer tilstrækkeligt om de opståede vanskeligheder og om forringelsen eller faren for forringelse af situationen på sukkermarkedet. Kommissionen har heller ikke redegjort for, hvorfor den vurderer vanskelighederne anderledes i den anfægtede forordning end i forordning nr. 2423/1999. Endelig forklares det ikke, hvorfor 1999 ikke blev anvendt som referenceår ved fastsættelsen af importkvoten.

235 Retten skal udtale, at det fremgår af fast retspraksis, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 253 EF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret (jf. navnlig Domstolens dom af 13.10.1992, forenede sager C-63/90 og C-67/90, Portugal og Spanien mod Rådet, Sml. I, s. 5073, præmis 16, og Rettens dom af 5.4.2001, sag T-82/00, BIC m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 1241, præmis 24). Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 253 EF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (Domstolens dom af 2.4.1998, sag C-367/95 P, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, Sml. I, s. 1719, præmis 63, og dommen i sagen BIC m.fl. mod Rådet, præmis 24).

236 Den anfægtede forordning er vedtaget i henhold til den anden type situation i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1. En beskyttelsesforanstaltning vedtaget på dette retsgrundlag er i overensstemmelse med artikel 253 EF, hvis det angives hvilke »vanskeligheder« der er opstået, hvis det forklares hvordan disse vanskeligheder indeholder en risiko for »en forringelse af situationen i en erhvervssektor inden for Fællesskabet eller i en af dettes regioner«, og hvis der gives oplysninger, der gør det muligt at vurdere, om proportionalitetsprincippet i artikel 109, stk. 2, er overholdt.

237 I første og fjerde betragtning til den anfægtede forordning beskrev Kommissionen de opståede vanskeligheder. I femte til syvende betragtning forklares det, hvorfor vanskelighederne risikerer at destabilisere den fælles markedsordning for sukker væsentligt. I niende betragtning beskrives de bagvedliggende grunde for at have fastsat kvoten til 3 340 tons. Hvad angår fravælgelsen af 1999 som referenceår forklares det i niende betragtning, at det »var det år, hvor indførslen steg eksponentielt, hvorfor [...] OLAF indledte en undersøgelse som følge af mistanke om uregelmæssigheder«

238 Det syvende anbringende er således også ugrundet.

Ulovlighedsindsigelsen over for forordning nr. 2553/97

239 Sagsøgerne i sagerne T-110/00 og T-159/00 har anført, at den anfægtede forordnings artikel 2, stk. 2, underkaster importen i Fællesskabet af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen de nærmere bestemmelser i artikel 2-6 i forordning nr. 2553/97. Ulovligheden af denne forordning gør artikel 2, stk. 2, i den anfægtede forordning ulovlig.

240 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at dette anbringende skal afvises, da den anfægtede forordning ikke vedrører gennemførelsen af den forordning, som ulovlighedsindsigelsen angår.

241 Retten bemærker, at forordning nr. 2553/97 ikke er retsgrundlaget for vedtagelsen af den anfægtede forordning. Da artikel 2-6 i forordning nr. 2553/97 finder tilsvarende anvendelse på importen af sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen, er den eventuelle ulovlighed af disse bestemmelser ikke desto mindre egnet til at påvirke lovligheden af den anfægtede forordnings artikel 2, stk. 2. Følgelig kan bestemmelserne gøres til genstand for en ulovlighedsindsigelse i medfør af artikel 241 EF (Rettens dom af 20.4.1999, forenede sager T-305/94 — T-307/94, T-313/94 — 316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 og T-335/94, Limburgse Vinyl Mattschappij m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 931, præmis 285 og 286).

242 Sagsøgerne gør gældende, at forordning nr. 2553/97 overskrider Fællesskabets beføjelser, idet hverken primær eller sekundær ret giver Kommissionen kompetence til at gennemføre OLT-afgørelsens artikel 108b.

243 Retten bemærker indledningsvis, at sagsøgerne ikke fremfører nogen ulovlighedsindsigelse særligt rettet mod de betingelser, der er fastsat i artikel 2-6 i forordning nr. 2553/97, der finder tilsvarende anvendelse i medfør af den anfægtede forordnings artikel 2, stk. 2. Kun en manglende kompetence for Kommissionen til at vedtage forordning nr. 2553/97 gøres gældende.

244 Selv hvis sagsøgernes argument tages til følge, vil dette være uden betydning for gyldigheden af den anfægtede forordning, såfremt det kan fastslås, at Kommissionen havde kompetence til at lade den anfægtede forordning omfatte bestemmelser som dem i artikel 2-6 i forordning nr. 2553/97.

245 Vedrørende dette punkt skal Retten minde om, at artikel 2-6 i forordning nr. 2553/97 regulerer betingelserne for udstedelse af importtilladelser for sukker med AVS-OLT-kumulation af oprindelsen.

246 OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, som giver Kommissionen ret til at anvende beskyttelsesforanstaltningerne i handelen mellem OLT og Fællesskabet, skal imidlertid fortolkes således, at den giver Kommissionen hjemmel til, at adgangen for OLT-produkter til Fællesskabet, når importen er blevet begrænset i overensstemmelse med betingelserne i artikel 109, stk. 1, underlægges et krav om udstedelse af en importtilladelse, med henblik på at sikre effektiviteten af de

trufne foranstaltninger, og at Kommissionen kan fastlægge betingelserne for udstedelse af en sådan tilladelse.

247 Selv under antagelse af, at Kommissionen ikke havde kompetence til at vedtage forordning nr. 2553/97, kunne den direkte på basis af OLT-afgørelsens artikel 109 fastsætte betingelserne for udstedelse af importtilladelser for sukker og blandingsprodukter med EF-OLT-kumulation af oprindelsen, ved at lade indføje artikel 2-6 fra forordning nr. 2553/97 i den anfægtede forordning.

248 Ugyldighedsindsigelsen over for forordning nr. 2553/97 skal således forkastes.

Erstatningspåstanden

249 Sagsøgerne i de tre sager har med støtte af den nederlandske regering gjort gældende, at de, som følge af de påtalte overtrædelser, som annullationssøgsmålet bygger på, har lidt et tab, som Fællesskabet er forpligtet til at erstatte.

250 Det bemærkes, at der, for så vidt angår erstatningsansvar uden for kontraktforhold for Fællesskabet anerkendes en ret til erstatning, såfremt tre betingelser er opfyldt, nemlig at den retsregel, der er tilsidesat, har til formål at beskytte

borgerne, og at tilsidesættelsen er tilstrækkelig kvalificeret, at der er påvist et tab, og endelig, at der er en direkte årsagsforbindelse mellem Fællesskabets tilsidesættelse af sin forpligtelse og de skadelidtes tab (jf. i samme retning Domstolens dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 42).

251 I en retlig sammenhæng, som er kendetegnet ved udøvelsen af en vid skønsbeføjelse, kan Fællesskabet kun ifalde ansvar, hvis den pågældende institution åbenbart og groft har overskredet grænserne for udøvelsen af sine beføjelser (dommen af 11.2.1999 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 53 ovenfor, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).

252 I den foreliggende sag har sagsøgerne imidlertid ikke påvist, at Kommissionen ved vedtagelsen af den anfægtede forordning åbenbart og groft har overskredet grænserne for udøvelsen af sine beføjelser. Undersøgelsen af anbringenderne til støtte for annullationssøgsmålet har end ikke vist, at Kommissionen har begået noget som helst ulovligt forhold ved vedtagelsen af den anfægtede forordning.

253 Under disse omstændigheder kan kravet om erstatning ikke tages til følge.

254 De af sagsøgerne nedlagte påstande skal følgelig i det hele forkastes.

Sagsomkostningerne

255 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør de betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne i forbindelse med sagerne om foreløbige forholdsregler, i overensstemmelse med Rådets påstand herom.

256 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer intervenienterne deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Sagerne T-94/00, T-110/00 og T-159/00 forenes med henblik på domsafsigelsen.

2) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**

3) **Hver af sagsøgerne afholder, ud over sine egne omkostninger, Kommissionens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler, i den sag, sagsøgeren har anlagt.**

4) **Intervenienterne bærer deres egne omkostninger.**

Jaeger Lenaerts Azizi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. november 2002.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand